Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 29 kwietnia 2015 r.*

Odpowiedzialność pozaumowna — Rozpatrzenie przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich skargi na administrowanie listą przydatności do pracy kandydatów w konkursie otwartym — Uprawnienia dochodzeniowe — Obowiązek staranności — Utrata szansy — Krzywda

W sprawie T-217/11

Claire Staelen, zamieszkała w Bridel (Luksemburg), reprezentowana przez adwokatów, początkowo L. Levi'ego, M. Vandenbusschego oraz A. Blota, a następnie przez F. Wiesa i A. Hertzoga, a wreszcie przez V. Olonę,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich, reprezentowanemu przez G. Grilla, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez adwokatów D. Waelbroecka oraz A. Durona,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę, której celem jest uzyskanie naprawienia szkody poniesionej jakoby przez skarżącą na skutek rozpatrzenia przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich jej skargi na niewłaściwe administrowanie listą przydatności do pracy sporządzoną po konkursie otwartym EUR/A/151/98, na której widniało jej nazwisko jako laureatki,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 kwietnia 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: francuski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

I – *W przedmiocie okoliczności faktycznych zaistniałych przed złożeniem skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich*

1 W dniu 2 marca 1999 r. w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* (Dz.U. C 60 A, s. 10) zostało opublikowane ogłoszenie o konkursie dotyczące w szczególności organizacji konkursu otwartego w formie egzaminów w celu utworzenia listy przydatności do pracy celem zatrudnienia francuskojęzycznych administratorów (EUR/A/151/98) (zwanym dalej „konkursem EUR/A/151/98"). Konkurs ten został zorganizowany przez Parlament i Radę Unii Europejskiej. Skarżąca zgłosiła swoją kandydaturę w ramach tego konkursu.

2 W dniu 11 listopada 1999 r. skarżąca, C. Staelen, została zatrudniona w Parlamencie Europejskim w charakterze członka personelu pomocniczego kategorii A do dnia 27 listopada 2000 r. W dniu 27 listopada 2000 r. zawarto z nią umowę o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego z zaszeregowaniem do grupy A 7, stopień 3, a następnie do tej samej grupy, stopień 4. Jej umowa o pracę z Parlamentem uległa rozwiązaniu w dniu 26 listopada 2003 r. Począwszy od tej daty pozostaje ona bez pracy.

3 W dniach 8 i 9 czerwca 2000 r. skarżąca uczestniczyła w egzaminach pisemnych w ramach konkursu EUR/A/151/98.

4 W dniu 26 października 2000 r. przewodniczący komisji konkursowej konkursu EUR/A/151/98 poinformował skarżącą, że w związku z tym, iż otrzymała tylko 17 punktów na egzaminie pisemnym, podczas gdy minimum wymagane w ramach tego egzaminu wynosiło 20 punktów, nie została dopuszczona do kolejnych egzaminów w ramach tego konkursu. W dniu 12 stycznia 2001 r. sporządzono listę przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu.

5 W dniu 30 stycznia 2001 r., po tym, jak zażalenie skarżącej zostało oddalone, wniosła ona do Sądu skargę na decyzję z dnia 26 października 2000 r.

6 W dniu 5 marca 2003 r. Sąd stwierdził nieważność decyzji komisji konkursowej konkursu EUR/A/151/98 z dnia 26 października 2000 r. w przedmiocie niedopuszczenia skarżącej do następujących po egzaminie pisemnym egzaminów (wyrok z dnia 5 marca 2003 r., Staelen/Parlament, T-24/01, RecFP, EUT:2003:52).

7 W dniu 22 marca 2004 r. Parlament, w ramach wykonania ww. w pkt 6 wyroku Staelen/Parlament (EUT:2003:52), zorganizował egzaminy ustne, w których skarżąca uczestniczyła jako jedyna kandydatka.

8 W dniu 22 lipca 2004 r. skarżąca złożyła zażalenie w celu uzyskania wyników z jej udziału w konkursie EUR/A/151/98.

9 W dniu 18 sierpnia 2004 r. Parlament poinformował skarżącą, że jej nazwisko nie zostało wpisane na listę przydatności do pracy ze względu na to, iż całkowita liczba punktów, które uzyskała, była niższa od liczby punktów uzyskanych przez kandydata zajmującego ostatnie miejsce na tej liście.

10 W dniu 19 stycznia 2005 r. po tym, jak zażalenie skarżącej na decyzję z dnia 18 sierpnia 2004 r. zostało oddalone, wniosła ona do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji i o odszkodowanie.

11 W dniu 19 maja 2005 r. Parlament poinformował skarżącą, że postanowił wpisać jej nazwisko na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz że lista ta będzie ważna do dnia 1 czerwca 2007 r.

12 Postanowieniem z dnia 18 października 2006 r., Staelen/Parlament (T-32/05, EU:T:2006:328), Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie wniesionej w dniu 19 stycznia 2005 r. skargi o stwierdzenie nieważności i oddalił skargę o odszkodowanie.

13 Wobec braku propozycji stanowiska skarżąca zwróciła się na piśmie do różnych instytucji Unii Europejskiej, a w szczególności do Parlamentu i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, w celu znalezienia zatrudnienia. Wszystkie jej wnioski w tym względzie zostały odrzucone.

II – *W przedmiocie skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich*

14 W dniu 14 listopada 2006 r. skarżąca złożyła skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w przedmiocie niewłaściwego administrowania przez Parlament listą przydatności do pracy sporządzoną w ramach konkursu EUR/A/151/98 (zwaną dalej „skargą").

15 W dniu 30 stycznia 2007 r. Rzecznik poinformował skarżącą, że jej skarga zostanie rozpatrzona oraz że zwrócił się do Parlamentu o przedstawienie opinii, po pierwsze, na temat administrowania aktami skarżącej w następstwie umieszczenia jej nazwiska na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz po drugie, na temat wniosku skarżącej o jej sprawiedliwe traktowanie przy obsadzaniu wolnych stanowisk w instytucjach Unii.

16 W dniu 20 marca 2007 r. Parlament przesłał Rzecznikowi zażądaną opinię.

17 W dniu 3 maja 2007 r. Rzecznik poinformował Parlament, że uznał za konieczne zbadanie akt skarżącej, w szczególności celem wyjaśnienia, czy i w jaki sposób inne instytucje Unii zostały poinformowane o decyzji Parlamentu w sprawie wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

18 W dniu 11 maja 2007 r. skarżąca przedstawiła Rzecznikowi swoje uwagi odnośnie do opinii Parlamentu w przedmiocie skargi.

19 W dniu 15 maja 2007 r. skarżąca zwróciła się do Parlamentu z wnioskiem o przedłużenie ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Kopia tego wniosku została przekazana w tym samym dniu Rzecznikowi. Tego samego dnia służby Rzecznika przeprowadziły kontrolę akt Parlamentu. Akta te zawierały osiem dokumentów poufnych.

20 W dniu 16 maja 2007 r. Rzecznik sporządził „sprawozdanie z kontroli akt" (zwane dalej „sprawozdaniem z kontroli"). W sprawozdaniu tym wskazano, że przedstawiciele Rzecznika otrzymali kopię ośmiu poufnych dokumentów, spośród których jeden został opisany w następujący sposób: „tzw. dokument »pooling«, udostępniony przez Urząd Doboru Kadr [EPSO], określający liczbę kandydatów pozostałych na listach przydatności do pracy we wszystkich konkursach zorganizowanych przez różne instytucje [Unii]".

21 W dniu 24 maja 2007 r. Rzecznik przekazał do wiadomości skarżącej i Parlamentu sprawozdanie z kontroli.

22 Pismem z dnia 24 maja 2007 r., którego kopia została przekazana tego samego dnia skarżącej, Rzecznik zaproponował Parlamentowi przedłużenie ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, aby zapewnić możliwość polubownego rozwiązania sporu w przypadku, gdyby stwierdził niewłaściwe administrowanie. W dniu 31 maja 2007 r. Parlament poinformował

Rzecznika o przedłużeniu wspomnianej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r. W dniu 6 czerwca 2007 r. skarżąca została powiadomiona o tym, że sekretarz generalny Parlamentu zażądał wszczęcia procedury przedłużenia ważności tej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r. W dniu 17 lipca 2007 r. Parlament poinformował skarżącą o tym, że postanowił przedłużyć ważność tej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r.

23 W przesłanej Rzecznikowi wiadomości elektronicznej z dnia 28 sierpnia 2007 r. skarżąca zauważyła, że ważność listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której widniało jej nazwisko, została przedłużona jedynie o trzy miesiące, podczas gdy okres ważności wspomnianej listy przydatności do pracy w odniesieniu do pierwotnych laureatów był dłuższy. Wiadomością elektroniczną z dnia 29 sierpnia 2007 r. Rzecznik odpowiedział na wiadomość skarżącej.

24 W dniu 15 października 2007 r. Parlament poinformował skarżącą, że jeżeli sobie tego życzy, jej akta zawierające zgłoszenie kandydatury zostaną przechowane przez okres dwóch i pół roku po upływie ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. W dniu 19 października 2007 r. skarżąca odpowiedziała, że okoliczność, iż ważność tej listy została przedłużona jedynie o trzy miesiące, wskazywała na to, że była ona dyskryminowana.

25 W dniu 22 października 2007 r. Rzecznik przekazał skarżącej swoją decyzję wydaną w następstwie skargi (zwaną dalej „decyzją z dnia 22 października 2007 r."). W decyzji tej Rzecznik stwierdził brak niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu. Na poparcie tego wniosku wskazał on w szczególności, że przeprowadzona w dniu 15 maja 2007 r. kontrola akt Parlamentu wykazała, że od maja 2005 r. Parlament zatrudniał wyłącznie administratorów z językiem francuskim specjalizujących się w konkretnych dziedzinach. Wskazał on również, że kontrola ta wykazała, iż kandydatura skarżącej została przedstawiona do wiadomości wszystkim dyrekcjom generalnym (DG) Parlamentu (zob. pkt 2.4 wspomnianej decyzji). Stwierdził on następnie, co następuje: „kontrola [potwierdziła] to, na co wskazał już Parlament w swojej opinii, a mianowicie, że lista przydatności do pracy [kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] informująca o gotowości [skarżącej] do pracy została udostępniona innym instytucjom [Unii]" oraz że „[k]ontrola [potwierdziła] również, iż jej curriculum vitae zostało przesłane do służby, która wystąpiła o informacje na jej temat, a mianowicie służby Rady" (zob. pkt 2.5 tej decyzji). Wreszcie, w odniesieniu do przedłużenia ważności wspomnianej listy, Rzecznik zauważył, że jest to kwestia pozostająca w gestii właściwej administracji i z zadowoleniem odnotował, iż Parlament zadeklarował swą gotowość do przedłużenia ważności tej listy (zob. pkt 2.6 tej decyzji).

III – *W przedmiocie dochodzenia wszczętego z inicjatywy Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich*

26 W następstwie decyzji z dnia 22 października 2007 r. skarżąca skierowała do Rzecznika kilka pism, w których zwracała uwagę na popełnione przez niego błędy dotyczące zakończenia prowadzonego przez niego dochodzenia w sprawie listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz braku urzędowej publikacji i rozpowszechnienia tej listy wśród innych instytucji (zob. w szczególności pisma z dnia 24 stycznia, 14 lipca i 1 sierpnia 2008 r.). Na tej podstawie skarżąca zwróciła się do Rzecznika o wznowienie dochodzenia. W swoich pisemnych odpowiedziach z dnia 1 i 21 lipca, a także z dnia 1 października 2008 r. Rzecznik potwierdził wnioski, do których doszedł w decyzji z dnia 22 października 2007 r. Pismem z dnia 8 października 2008 r. skarżąca zakończyła tę wymianę korespondencji, zakazując Rzecznikowi ponownego zwracania się do siebie na piśmie.

27 W dniu 5 listopada 2009 r. pani P., członek Parlamentu, skontaktowała się na prośbę skarżącej z Rzecznikiem z prośbą o ponowne rozważenie decyzji z dnia 22 października 2007 r. W dniu 4 marca 2010 r. pani P. wysłała do Rzecznika pismo przypominające.

28 W dniu 10 marca 2010 r. Rzecznik odpowiedział na pisma pani P., przepraszając za opóźnienie i potwierdzając swoje ustalenie dotyczące braku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu w trakcie rozpatrywania skargi. Potwierdził on w szczególności, że przeprowadzona przez niego

kontrola potwierdziła, iż przedmiotowa lista przydatności do pracy została udostępniona innym instytucjom Unii oraz że decyzja dotycząca daty wygaśnięcia ważności listy przydatności do pracy leży w gestii organu powołującego.

29 W dniu 14 kwietnia 2010 r. pani P. skontaktowała się z Rzecznikiem oraz poprosiła go o przedstawienie swoich uwag na temat pisma z dnia 17 marca 2010 r., którego kopię załączyła, przesłanego jej przez pana W., emerytowanego urzędnika Parlamentu i dawnego kolegi skarżącej. Pismo to podawało w wątpliwość dochodzenie Rzecznika oraz zawierało różne zarzuty pod adresem tego ostatniego.

30 W piśmie z dnia 1 czerwca 2010 r. pani P. oskarżyła Rzecznika o dopuszczenie się pewnych uchybień, w tym w szczególności o wypaczenie faktów, gdy stwierdził, że lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której widniało nazwisko skarżącej, została udostępniona innym instytucjom. Podkreśliła ona ponadto, że wskutek zachowania Rzecznika skarżąca doznała poważnej szkody i oczekuje ona w związku z tym na konkretne propozycje w celu naprawienia szkody w tym zakresie.

31 W dniu 11 czerwca 2010 r. Rzecznik odpowiedział na pismo pani P., w którym przeprosił on za opóźnienie i poinformował, że treść pism z dnia 14 kwietnia i 1 czerwca 2010 r. zostanie dokładnie zbadana; że sprawa została powierzona innej osobie zarządzającej oraz że zostanie ona powiadomiona o wnioskach z tego badania przed końcem czerwca 2010 r.

32 W dniu 29 czerwca 2010 r. Rzecznik poinformował panią P. o wnioskach z badania jej pism z dni 14 kwietnia i 1 czerwca 2010 r. Po pierwsze, uznał on, że zdanie pierwsze z pkt 2.5 jego decyzji zawierało błąd, ponieważ wskazywało, iż „Parlament stwierdził już w swojej opinii", że lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której widniało nazwisko skarżącej, została udostępniona innym instytucjom Unii. W tym względzie przeprosił on skarżącą oraz panią P. Po drugie, wyjaśnił, że jego stwierdzenie, jakoby lista, w której wskazano na gotowość skarżącej do pracy, została przekazana innym instytucjom Unii, było oparte na tzw. dokumencie „pooling". Rzecznik wyraził ubolewanie, że nie zwrócił wcześniej należytej uwagi na tę okoliczność. Ponadto przyznał, że dokument ten nie określał daty, w której Parlament przekazał odnośne informacje innym instytucjom, pomimo że chronologia wydarzeń miała zasadnicze znaczenie względem wygaśnięcia ważności rzeczonej listy przydatności do pracy w dniu 1 czerwca 2007 r. W związku z tym podjął decyzję o wszczęciu dochodzenia z inicjatywy własnej w celu sprawdzenia, czy doszło do niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu.

33 Pismem z tego samego dnia Rzecznik poinformował Parlament o błędzie zawartym w pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r., o sprostowaniu i o decyzji w sprawie wszczęcia dochodzenia z własnej inicjatywy w celu sprawdzenia, czy doszło do niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu podczas oceny sytuacji skarżącej. W tych okolicznościach Rzecznik wezwał Parlament do przekazania mu opinii oraz dodatkowych informacji w odniesieniu do niektórych kwestii. I tak, Rzecznik zwrócił się do Parlamentu o uściślenie, w jaki sposób poinformował on EPSO, Radę, a także inne instytucje i organy Unii o okoliczności, że nazwisko skarżącej zostało wpisane na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98; o wyjaśnienie powodów, dla których nie udzielił on odpowiedzi na wniosek skarżącej z dnia 15 maja 2007 r. o przedłużenie ważności wspomnianej listy; o uściślenie, czy zasięgnął on opinii Rady przed podjęciem decyzji, czy należało przedłużyć ważność tej listy, a jeśli nie, to z jakiego powodu, a także o wypowiedzenie się w kwestii, dlaczego nazwisko skarżącej figurowało na tej liście jedynie przez dwa lata i trzy miesiące, podczas gdy nazwiska pozostałych kandydatów widniały na niej przez prawie sześć i pół roku.

34 W dniu 5 lipca 2010 r. Rzecznik spotkał się z panią P. W trakcie tego spotkania pani P. przekazała mu kopię pisma, które pan W. przesłał jej w dniu 30 czerwca 2010 r. i w którym zauważył, że skarżąca straciła wszelkie zaufanie w zdolność Rzecznika do przeprowadzenia obiektywnego postępowania,

a w tych okolicznościach powinien on natychmiast zakończyć dochodzenie. Tego samego dnia odbyło się spotkanie między osobą zarządzającą sprawą w ramach instytucji Rzecznika a panem W., podczas którego ten ostatni potwierdził, że skarżąca podejrzewała zmowę między Rzecznikiem i Parlamentem.

35 W dniu 12 lipca 2010 r. pan W. poinformował Rzecznika o tym, że skarżąca sprzeciwiała się nowemu dochodzeniu ze względu na jej podejrzenia co do zmowy między Rzecznikiem i Parlamentem. Kopia dokumentu zawierającego szczegółowe uwagi skarżącej dotyczące nowego dochodzenia została przekazana Rzecznikowi. W dokumencie tym skarżąca wskazała, że jej ewentualna zgoda na przeprowadzenie tego dochodzenia zależała od odpowiedzi Rzecznika na jej podejrzenia.

36 W piśmie z dnia 19 lipca 2010 r. skierowanym do pana W. Rzecznik ustosunkował się do kwestii podniesionych w dokumencie dotyczącym szczegółowych uwag skarżącej na temat przeprowadzenia nowego dochodzenia. Rzecznik zapewnił skarżącą o braku jakiejkolwiek zmowy i wskazał, że byłby szczęśliwy, gdyby skarżąca zgodziła się na kontynuowanie dochodzenia z jego inicjatywy.

37 W dniu 26 lipca 2010 r. pan W. odpowiedział, że podtrzymuje wraz ze skarżącą sformułowane wcześniej oskarżenia. Wskazał on, że skarżąca podtrzymuje swój sprzeciw względem nowego dochodzenia Rzecznika.

38 W dniu 8 września 2010 r. Rzecznik odpowiedział na pismo pana W. z dnia 26 lipca 2010 r., wskazując, że nie ma potrzeby odpowiadać na każdy z argumentów podniesionych przez pana W. i skarżącą, skoro wydają się być zdecydowani przedstawić swe zastrzeżenia innym organom.

39 W dniu 15 listopada 2010 r. Parlament wydał opinię w odpowiedzi na pytania, które skierował do niego Rzecznik w piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r. W swojej opinii wskazał on, że zgodnie ze stosowaną polityką w tym zakresie wszystkie dane dotyczące skarżącej zostały zniszczone dwa i pół roku po wygaśnięciu ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, tj. w marcu 2010 r. W związku z tym nie był on w stanie udokumentować swej odpowiedzi, jak to zwykł czynić, i musiał oprzeć się na pamięci swych urzędników zajmujących się sprawą w tamtym czasie. W odpowiedzi na pytania Rzecznika Parlament potwierdził w szczególności, że EPSO, Rada oraz inne instytucje i organy Unii zostały w odpowiednim czasie poinformowane o okoliczności, że nazwisko skarżącej zostało wpisane na wspomnianą listę, że zasięgnięto opinii Rady przed przedłużeniem ważności tej listy oraz że instytucje, które mogłyby być zainteresowane, miały dłuższy okres na skontaktowanie się ze skarżącą aniżeli okres, jaki miały na skontaktowanie się z innymi kandydatami wpisanymi na tę samą listę.

40 W dniu 22 listopada 2010 r. Rzecznik zadał Parlamentowi nowe pytania oraz pismem z tego samego dnia, którego kopia została przekazana skarżącej, poinformował o tym panią P. W piśmie tym wskazał również, że jeśli skarżąca będzie podtrzymywać swój sprzeciw w odniesieniu do dochodzenia z własnej inicjatywy, ograniczy on swoją analizę do informacji, które już posiadał, a także do tych, jakie miał mu jeszcze przedstawić Parlament.

41 W swojej odpowiedzi na nowe pytania Rzecznika z dnia 24 stycznia 2011 r. Parlament stwierdził, że akta skarżącej zostały w całości zniszczone oraz że nie jest on w związku z tym w posiadaniu pism lub wiadomości przesłanych pocztą elektroniczną, w których poinformował inne instytucje i organy Unii o okoliczności, że nazwisko skarżącej zostało wpisane na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

42 W dniu 31 marca 2011 r. Rzecznik wydał decyzję kończącą dochodzenie z własnej inicjatywy (zwaną dalej „decyzją z dnia 31 marca 2011 r.”). W decyzji tej stwierdził on, że nie doszło do niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu w odniesieniu do rozpatrzenia pisma skarżącej z dnia 15 maja 2007 r. oraz okresu wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach

konkursu EUR/A/151/98. Stwierdził on również, że ze względu na sprzeciw skarżącej oraz brak istnienia nadrzędnego interesu publicznego nie ma potrzeby kontynuowania prowadzonych dochodzeń.

Przebieg postępowania i żądania stron

43 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 kwietnia 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę o odszkodowanie.

44 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich na jej rzecz zapłaty kwoty 559 382,13 EUR tytułem naprawienia szkody poniesionej w przeszłości, powiększonej o odsetki za zwłokę naliczone według stawki Europejskiego Banku Centralnego podwyższonej o dwa punkty;

— zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich zapłaty na rzecz wspólnotowej kasy emerytalnej składek emerytalnych za skarżącą, odpowiadających wynagrodzeniu podstawowemu wyliczonemu dla okresu od czerwca 2005 r. do kwietnia 2011 r., czyli w oparciu o łączną kwotę 482 225,97 EUR;

— zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich na jej rzecz zapłaty miesięcznych kwot netto, począwszy od maja 2011 r. do marca 2026 r., odpowiadających wynagrodzeniu ustalonemu dla urzędników w grupie zaszeregowania AD począwszy od grupy zaszeregowania AD 9 stopień 2, drugi rok, biorąc pod uwagę normalny przebieg kariery urzędnika należącego do tej grupy zaszeregowania, uzupełnionemu odpowiednimi składkami emerytalnymi i na ubezpieczenie zdrowotne;

— zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich zapłaty na jej rzecz kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

— obciążenie Rzecznika Praw Obywatelskich kosztami postępowania.

45 Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

46 Skarżąca w swej replice wniosła do Sądu, w ramach środków organizacji postępowania oraz środków dowodowych, o nakazanie:

— Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich przedstawienia dokumentów zawartych w aktach z kontroli, a także pism z dnia 24 i 31 maja 2007 r. dotyczących przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której zostało wpisane jej nazwisko;

— stawienia się na rozprawie N. Diamandourosa, Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w chwili złożenia skargi;

— przesłuchania A. i B. ze służb Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich oraz C., P., H. i S. ze służb Parlamentu w celu wyjaśnienia treści akt przedstawionych przez pracowników Parlamentu przedstawicielom Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich podczas kontroli z dnia 15 maja 2007 r.

47 Pismem z dnia 25 kwietnia 2012 r. skarżąca złożyła wniosek do Sądu o zezwolenie na złożenie w niniejszej sprawie dokumentów uzyskanych w ramach zawisłej przed Sądem do spraw Służby Publicznej sprawy F-9/12, Staelen/Parlament, w ramach nowych wniosków dowodowych. Wniosek został uwzględniony na podstawie postanowienia prezesa pierwszej izby z dnia 23 maja 2012 r. Postanowieniem prezesa z dnia 19 czerwca 2012 r. określone w tym wniosku dokumenty oraz pismo wprowadzające z dnia 6 czerwca 2012 r., wraz z którym zostały złożone, z wyjątkiem odpowiedzi na skargę Parlamentu w sprawie F-9/12, dołączono do akt sprawy.

48 W dniu 23 października 2012 r. skarżąca zwróciła się do Sądu, aby wezwał Parlament oraz Rzecznika do przedstawienia dwóch wiadomości elektronicznych, dotyczących zwrócenia Parlamentowi kopii niektórych dokumentów znajdujących się w posiadaniu Rzecznika od czasu przeprowadzonej w maju 2007 r. kontroli. W odpowiedzi na ten wniosek Rzecznik złożył w sekretariacie Sądu dwie przedmiotowe wiadomości przesłane pocztą elektroniczną. Postanowieniem prezesa pierwszej izby z dnia 21 listopada 2012 r. wiadomości te zostały dołączone do akt sprawy.

49 Pismem z dnia 19 grudnia 2012 r., skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu nowe wnioski dowodowe, a także wniosek o przyjęcie środków organizacji postępowania, odwołując się do ostatnich wydarzeń w sprawie F-9/12. Postanowieniem prezesa pierwszej izby z dnia 24 stycznia 2013 r. pismo to wraz z załącznikami zostało dołączone do akt sprawy.

50 W dniu 11 lipca 2013 r. Sąd do spraw Służby Publicznej wydał wyrok w sprawie F-9/12, w którym, po pierwsze, zasądził od Parlamentu odszkodowanie za szkodę materialną oszacowaną ex æquo et bono na 10 000 EUR z tytułu utraconej przez skarżącą korzyści z wpisania jej na listę przydatności do pracy ze względu na zachowanie Parlamentu oraz, po drugie, zadośćuczynienie za krzywdę w kwocie oszacowanej ex æquo et bono na 5 000 EUR (wyrok z dnia 11 lipca 2013 r., CC/Parlament, F-9/12, Zb.Orz.SP, EU:F:2013:116, pkt 124, 128).

51 Skład izb Sądu został zmieniony decyzją z dnia 17 września 2013 r. (Dz.U. C 313, s. 2), a sędzia sprawozdawca wszedł w skład czwartej izby, której w konsekwencji przydzielono niniejszą sprawę.

52 W dniu 28 sierpnia 2013 r. skarżąca wniosła odwołanie od ww. w pkt 50 wyroku CC/Parlament (EU:F:2013:116) (zob. sprawa T-457/13 P).

53 W dniu 6 listopada 2013 r. skarżąca wystąpiła w ramach środków dowodowych o przesłuchanie E. O'Reilly, która zastąpiła N. Diamandourosa piastującego urząd Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, gdyż jej zdaniem ważne było poznanie stanowiska nowego Rzecznika w przedmiocie błędów popełnionych przez jej poprzednika i tego, w jakim zakresie ponosi ona za nie odpowiedzialność lub je kwestionuje.

54 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) wezwał strony do udzielenia odpowiedzi na niektóre pytania na piśmie oraz zdecydował o otwarciu ustnego etapu postępowania. Strony udzieliły odpowiedzi na pisemne pytania w wyznaczonym terminie. Ponadto na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania ustne Sądu.

Co do prawa

I – *W przedmiocie dopuszczalności*

55 Tytułem wstępu Sąd przypomina, że zgodnie z art. 268 TFUE i art. 340 akapit drugi TFUE jest on właściwy do rozpatrzenia skargi o odszkodowanie skierowanej przeciwko Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich (wyroki: z dnia 23 marca 2004 r., Rzecznik Praw Obywatelskich/Lamberts,

C-234/02 P, Rec, EU:C:2004:174; z dnia 10 kwietnia 2002 r., Lamberts/Rzecznik Praw Obywatelskich, T-209/00, Rec, EU:T:2002:94, pkt 52; z dnia 24 września 2008 r., M/Rzecznik Praw Obywatelskich, T-412/05, EU:T:2008:397, pkt 39).

56 Rzecznik wyraża jednak wątpliwości co do interesu prawnego skarżącej z tego powodu, że w niniejszej skardze zaskarżyła ona niewystarczający zakres dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, podczas gdy stanowczo mu się sprzeciwiła. Ponadto Rzecznik podnosi, że nie podjęto jeszcze ostatecznej decyzji w sprawie tego, kiedy i w jaki sposób Parlament poinformował inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne o okoliczności, że nazwisko skarżącej zostało dodane do listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Rzecznik zauważa, że może on zawsze wznowić dochodzenie w tym względzie. W konsekwencji niniejsza skarga wydaje mu się być przedwczesna.

57 Skarżąca uważa, że posiada interes prawny do wniesienia skargi, biorąc pod uwagę fakt zakończenia dwóch dochodzeń prowadzonych przez Rzecznika decyzjami stwierdzającymi brak niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu.

58 Sąd uważa, że okoliczność, iż skarżąca sprzeciwiła się prowadzeniu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika nie pozwala na podważenie jej interesu prawnego w niniejszym przypadku. Nawet jeśli wspomniane dochodzenie było prowadzone bez zgody i wsparcia skarżącej, ma ona niemniej jednak interes prawny w naprawieniu szkody poniesionej rzekomo w następstwie lub w ramach tego dochodzenia, a kwestia nastawienia skarżącej względem tego dochodzenia nie może w niniejszym przypadku mieć wpływu na ocenę skargi w odniesieniu do jej dopuszczalności.

59 Ponadto należy przypomnieć, że skarga o odszkodowanie została przewidziana w traktacie FUE jako odrębny środek prawny, odgrywający szczególną rolę w systemie środków zaskarżenia i podlegający zasadom ustanowionym z uwzględnieniem jego szczególnych celów (wyrok z dnia 28 kwietnia 1971 r., Lütticke/Komisja, 4/69, Rec, EU:C:1971:40, pkt 6; postanowienie z dnia 21 czerwca 1993 r., Van Parijs i in./Rada i Komisja, C-257/93, Rec, EU:C:1993:249, pkt 14). Podczas gdy celem skargi o stwierdzenie nieważności lub skargi na bezczynność jest wymierzenie sankcji za niezgodność z prawem wiążącego aktu prawnego lub braku takiego aktu, przedmiotem skargi o odszkodowanie jest żądanie naprawienia szkody wynikłej z aktu, bez względu na to, czy byłby on niezgodny z prawem czy nie, lub postępowania, które można przypisać instytucji lub organowi wspólnotowemu (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 lipca 1985 r., CMC i in./Komisja, 118/83, Rec, EU:C:1985:308, pkt 29–31; z dnia 15 września 1994 r., KYDEP/Rada i Komisja, C-146/91, Rec, EU:C:1994:329, pkt 26; z dnia 15 czerwca 1999 r., Ismeri Europa/Trybunał Obrachunkowy, T-277/97, Rec, EU:T:1999:124, pkt 61).

60 Na dopuszczalność niniejszej skargi o odszkodowanie nie może zatem wpłynąć okoliczność, że Rzecznik nie podjął jeszcze ostatecznej decyzji w odniesieniu do niektórych aspektów dochodzenia prowadzonego z jego inicjatywy.

61 W związku z powyższym należy uznać skargę za dopuszczalną.

II – *Co do istoty*

A – *Wprowadzenie*

62 Skarżąca twierdzi, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki powstania odpowiedzialności pozaumownej Unii. W odniesieniu do bezprawnego zachowania Rzecznika skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

63 W zarzucie pierwszym skarżąca zarzuca Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262/EWWiS, WE, Euratom Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Europejskiego

Rzecznika Praw Obywatelskich (Dz.U. L 113, s. 15 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 283) oraz art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych przyjętych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich na mocy art. 14 decyzji 94/262 (zwanych dalej „przepisami wykonawczymi"), ponieważ w następstwie skargi i w ramach dochodzenia z własnej inicjatywy nie zbadał on wszystkich kwestii wymaganych w celu ustalenia istnienia przypadku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu w zarządzaniu jej aktami.

64 W zarzucie drugim skarżąca utrzymuje, że Rzecznik popełnił w trakcie badania zasadności skargi oraz w jego następstwie szereg oczywistych błędów w ocenie mogących prowadzić do poniesienia przez nią szkody.

65 W zarzucie trzecim skarżąca uważa, że Rzecznik był stronniczy, działał w złej wierze, nie przestrzegając zasad obiektywności i niezależności, oraz nadużył władzy podczas badania skargi i w jego następstwie.

66 W zarzucie czwartym skarżąca podnosi, że w ramach wszczętych przez Rzecznika w następstwie skargi dochodzeń naruszył on zasady staranności, dobrej administracji oraz poszanowania rozsądnego terminu, art. 14 i 17 europejskiego kodeksu dobrej praktyki administracyjnej przyjętego w następstwie rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 6 września 2001 r. (Dz.U. C 72, s. 331, zwanego dalej „kodeksem dobrej administracji"), a także art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

67 Rzecznik kwestionuje każdy z czterech zarzutów i uważa, że należy oddalić skargę skarżącej jako bezzasadną.

B – *W przedmiocie orzecznictwa w zakresie powstania pozaumownej odpowiedzialności Unii*

68 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powstanie pozaumownej odpowiedzialności Unii, w rozumieniu art. 340 akapit drugi TFUE, z tytułu bezprawnego działania jej organów uzależnione jest od jednoczesnego spełnienia następujących przesłanek: bezprawności czynu zarzucanego instytucji, rzeczywistego powstania szkody i istnienia związku przyczynowego pomiędzy zarzucanym zachowaniem a podniesioną szkodą (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 września 1982 r., Oleifici Mediterranei/EWG, 26/81, Rec, EU:C:1982:318, pkt 16; z dnia 9 listopada 2006 r., Agraz i in./Komisja, C-243/05 P, Zb.Orz., EU:C:2006:708, pkt 26; z dnia 2 marca 2010 r., Arcelor/Parlament i Rada, T-16/04, Zb.Orz., EU:T:2010:54, pkt 139 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Ze względu na kumulatywny charakter tych przesłanek, w sytuacji gdy jedna z nich nie jest spełniona, skargę należy oddalić w całości (zob. ww. w pkt 68 wyrok Arcelor/Parlament i Rada, EU:T:2010:54, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo).

70 W odniesieniu do przesłanki dotyczącej bezprawnego zachowania instytucji wymagane jest, aby zostało ustalone wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie uprawnień jednostkom (wyroki: z dnia 4 lipca 2000 r., Bergaderm i Goupil/Komisja, C-352/98 P, Rec, EU:C:2000:361, pkt 42, 43; z dnia 9 września 2008 r., FIAMM i in./Rada i Komisja, C-120/06 P i C-121/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:476, pkt 173). Tym samym wyłącznie takie uchybienie instytucji, które prowadzi do wystarczająco istotnego naruszenia, może skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

71 Jeśli chodzi o wymóg, by naruszenie normy prawa było wystarczająco istotne, rozstrzygającym kryterium pozwalającym uznać go za spełniony jest oczywiste i poważne naruszenie przez zainteresowaną instytucję Unii granic przysługującego jej zakresu uznania. Jedynie w sytuacji, gdy instytucji tej przysługuje wyłącznie bardzo ograniczony zakres uznania lub w ogóle jej on nie przysługuje, jakiekolwiek naruszenie prawa Unii może wystarczyć do wykazania, iż nastąpiło wystarczająco istotne naruszenie prawa (zob. wyrok z dnia 10 grudnia 2002 r., Komisja/Camar i Tico, C-312/00 P, Rec, EU:C:2002:736, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 68 wyrok

Arcelor/Parlament i Rada, EU:T:2010:54, pkt 141 i przytoczone tam orzecznictwo). Zakres uznania, jaki przysługuje danej instytucji, odgrywa zatem decydującą rolę w stwierdzeniu istnienia takiego wystarczająco istotnego naruszenia (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2005 r., Komisja/CEVA i Pfizer, C-198/03 P, Zb.Orz., EU:C:2005:445, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).

72 I tak, w przypadku gdy Rzecznikowi przysługuje zakres uznania, jedynie oczywiste i poważne naruszenie granic przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych może stanowić wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii mogące skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii. Jeżeli jednak w ramach wykonywania swoich funkcji Rzecznikowi przysługuje jedynie bardzo ograniczony zakres uznania lub nie przysługuje mu on w ogóle, jakiekolwiek naruszenie prawa Unii może wystarczyć do wykazania, iż nastąpiło wystarczająco istotne naruszenie prawa (zob. podobnie ww. w pkt 55 wyrok M/Rzecznik Praw Obywatelskich, EU:T:2008:397, pkt 143).

73 W odniesieniu do wymogu, by norma prawna miała na celu przyznanie jednostkom praw, z orzecznictwa wynika, że wymóg ten jest spełniony, gdy przepis ten tworzy przywilej, który można zakwalifikować jako prawo nabyte, którego zadaniem jest ochrona interesów jednostek lub który przyznaje jednostkom prawa, których treść może być wystarczająco zidentyfikowana (zob. wyrok z dnia 19 października 2005 r., Cofradía de pescadores „San Pedro de Bermeo" i in./Rada, T-415/03, Zb.Orz., EU:T:2005:365, pkt 86 i przytoczone tam orzecznictwo). Z orzecznictwa wynika ponadto, że przesłanka ta jest spełniona, jeżeli naruszona norma prawna, chociaż dotyczy zasadniczo interesów o charakterze ogólnym, jednocześnie zapewnia ochronę indywidualnych interesów zainteresowanych osób (zob. wyrok z dnia 16 maja 2013 r., Gap granen & producten/Komisja, T-437/10, EU:T:2013:248, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

74 W związku z powyższym konieczne jest w niniejszym przypadku sprawdzenie, czy Rzecznik dopuścił się zarzucanych bezprawnych działań podczas badania skargi skarżącej oraz podczas następującego po nim dochodzenia z własnej inicjatywy. Jeżeli okaże się, że Rzecznik dopuścił się bezprawnych działań, będzie należało sprawdzić, czy doprowadziły one do wystarczająco istotnego naruszenia norm prawnych mających na celu przyznanie praw jednostkom.

C – *W przedmiocie zarzucanych bezprawnych działań*

1. W przedmiocie bezprawnych działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262, art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji

a) Uwagi wstępne

75 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Rzecznik naruszył art. 3 ust. 1 decyzji 94/292 oraz art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych, ponieważ nie zbadał on w trakcie rozpatrywania skargi i w ramach dochodzenia z własnej inicjatywy wszystkich niezbędnych kwestii koniecznych do wykrycia i wyjaśnienia przypadków niewłaściwego administrowania, które ona zgłosiła. W ramach pierwszej części zarzutu czwartego skarżąca podnosi naruszenie zasady staranności i dobrej administracji z tych samych powodów. Zarzuty te należy rozpatrywać łącznie.

76 Należy w pierwszej kolejności zauważyć, jak już zostało rozstrzygnięte, że Rzecznikowi przysługuje szeroki zakres uznania w odniesieniu do badania zasadności skarg i kwestii nadania im dalszego biegu, i że nie ciąży na nim w tym kontekście żadne zobowiązanie rezultatu (zob. podobnie ww. w pkt 55 wyroki: Rzecznik Praw Obywatelskich/Lamberts, EU:C:2004:174, pkt 50, 52; M/Rzecznik Praw Obywatelskich, EU:T:2008:397, pkt 143). W konsekwencji jedynie oczywiste i poważne naruszenie granic przysługujących mu uprawnień dyskrecjonalnych w odniesieniu do badania zasadności skarg i kwestii nadania im dalszego biegu może stanowić wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii

mogące skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii. Jest tak również, w przypadku gdy Rzecznik ocenia, czy doszło do niewłaściwego administrowania, w przedmiocie którego wszczął on dochodzenie z własnej inicjatywy.

77 Ponadto, w odniesieniu do wykonywania przysługujących Rzecznikowi uprawnień do przeprowadzania dochodzeń, należy przypomnieć, że z art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 wynika, że Rzecznik, z własnej inicjatywy lub w wyniku złożonej skargi, przeprowadza wszelkie dochodzenia, „które uważa za uzasadnione" do wyjaśnienia wszelkich podejrzeń o niewłaściwe administrowanie w działaniach instytucji i organów Unii. Artykuł 4.1 przepisów wykonawczych stanowi, że Rzecznik podejmuje decyzję, czy istnieją dostateczne podstawy uzasadniające podjęcie dochodzenia w sprawie dopuszczalnej skargi. Ponadto art. 5 tych przepisów określa przysługujące Rzecznikowi uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia, precyzując, że „może" on w szczególności zażądać od instytucji oraz organów państw członkowskich dostarczenia informacji lub dokonać kontroli akt instytucji lub organów, której skarga dotyczy. Na podstawie art. 9.2 tych przepisów uprawnienia Rzecznika w związku z prowadzonym z własnej inicjatywy dochodzeniem są takie same jak w przypadku dochodzenia podjętego na skutek wniesienia skargi.

78 Zgodnie zatem z art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 oraz art. 4.1, 5 i 9.2 przepisów wykonawczych Rzecznikowi przysługuje zakres uznania w odniesieniu do wszczynania dochodzeń i ich zakresu, a także wyboru instrumentów do przeprowadzania dochodzenia przy rozpatrywaniu skargi lub w ramach dochodzenia prowadzonego z inicjatywy własnej.

79 Wynika stąd, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 70 i nast. powyżej, że jedynie oczywiste i poważne naruszenie granic przysługującego Rzecznikowi uprawnienia do przeprowadzania dochodzenia, przyznanego mu na mocy art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 oraz art. 4.1, 5 i 9.2 przepisów wykonawczych, może stanowić wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii mogące skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

80 Korzystanie przez Rzecznika z przysługującego mu zakresu uznania w odniesieniu do prowadzenia dochodzenia powinno jednak odbywać się w poszanowaniu nadrzędnych norm prawa Unii.

81 Tymczasem artykuł 41 ust. 1 karty praw podstawowych, ustanawiający prawo do dobrej administracji, przewiduje, że każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii. Artykuł 41 ust. 2 karty uściśla, że prawo to obejmuje między innymi prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację, prawo każdego do dostępu do akt jego sprawy, przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej, jak również obowiązek administracji uzasadniania swoich decyzji.

82 Sformułowanie „między innymi" zawarte w tym ostatnim przepisie oznacza, że prawo do dobrej administracji nie ogranicza się do trzech wymienionych powyżej gwarancji. Wynika to także z wyjaśnień dotyczących karty praw podstawowych (Dz.U. 2007, C 303, s. 17), które uściślają, że art. 41 jest oparty na istnieniu Unii jako podmiotu prawa, którego cechy zostały określone w orzecznictwie, które określa, między innymi, dobrą administrację jako podstawową zasadę prawa.

83 Wyjaśnienia dotyczące karty praw podstawowych odwołują się w szczególności do orzecznictwa, zgodnie z którym w przypadku gdy instytucji Unii przysługuje szeroki zakres uznania, podstawowego znaczenia nabiera kontrola przestrzegania gwarancji zapewnianych przez porządek prawny Unii w ramach postępowania administracyjnego. Wśród tych gwarancji znajduje się poszanowanie zasady staranności, czyli obowiązek starannego i bezstronnego zbadania przez właściwą instytucję wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 listopada 1991 r., Technische Universität München, C-269/90, Rec, EU:C:1991:438, pkt 14; z dnia 6 listopada 2008 r., Niderlandy/Komisja, C-405/07 P, Zb.Orz., EU:C:2008:613, pkt 56; z dnia 9 września 2011 r., Dow AgroSciences i in./Komisja, T-475/07, Zb.Orz., EU:T:2011:445, pkt 154).

84 W tym względzie należy podkreślić, że poszanowanie ciążącego na właściwej instytucji obowiązku zebrania z należytą starannością faktów niezbędnych do skorzystania z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania, jak i jego kontrola przez sąd Unii są tym bardziej istotne, że korzystanie ze wspomnianego uznania jest poddane wyłącznie zawężonej merytorycznej kontroli sądu, ograniczonej do ustalenia istnienia oczywistego błędu. Ciążący na właściwej instytucji obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności rozpatrywanej sprawy stanowi zatem niezbędną przesłankę do tego, by sąd Unii mógł sprawdzić, czy okoliczności faktyczne i prawne warunkujące korzystanie z uprawnień dyskrecjonalnych zostały spełnione [zob. podobnie wyroki: z dnia 15 października 2009 r., Enviro Tech (Europe), C-425/08, Zb.Orz., EU:C:2009:635, pkt 47, 62; z dnia 11 września 2002 r., Pfizer Animal Health/Rada, T-13/99, Rec, EU:T:2002:209, pkt 166, 171; z dnia 16 września 2013 r., ATC i in./Komisja, T-333/10, Zb.Orz., EU:T:2013:451, pkt 84].

85 W związku powyższym zakres uznania przyznany Rzecznikowi na mocy decyzji 94/262 oraz przepisów wykonawczych w odniesieniu do środków dochodzeniowych, które może on podjąć w ramach wykonywania jego zadań nie zwalnia go od przestrzegania zasady staranności. Wynika stąd, że o ile Rzecznik może swobodnie zdecydować o wszczęciu dochodzenia i następnie faktycznie podejmuje taką decyzję, o tyle może on podjąć wszelkie środki dochodzeniowe, które uważa za uzasadnione, niemniej jednak musi upewnić się, że w wyniku podjęcia tych środków dokona starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności w celu rozstrzygnięcia o zasadności zarzutu dotyczącego przypadku niewłaściwego administrowania oraz zdecydowania o ewentualnych konsekwencjach tego zarzutu (zob. na zasadzie analogii obowiązek badania skarg przez Komisję wyrok z dnia 17 maja 2001 r., IECC/Komisja, C-450/98 P, Rec, EU:C:2001:276, pkt 57). Poszanowanie zasady staranności przez Rzecznika w wykonywaniu jego uprawnień jest tym bardziej istotne, że na mocy art. 228 ust. 1 TFUE i art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 powierzono mu zadanie polegające właśnie na wykrywaniu i dążeniu do wyeliminowania przypadków niewłaściwego administrowania w interesie ogólnym oraz w interesie zainteresowanego obywatela.

86 Rzecznikowi nie przysługuje zatem zakres uznania w odniesieniu do poszanowania, w konkretnym przypadku, zasady staranności. W konsekwencji zwykłe naruszenie zasady staranności wystarcza dla stwierdzenia wystarczająco istotnego naruszenia w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 70 powyżej (zob. podobnie, wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., Schneider Electric/Komisja, T-351/03, Zb.Orz., EU:T:2007:212, pkt 117, 118).

87 Należy jednak również podkreślić, że nie każda nieprawidłowość popełniona przez Rzecznika stanowi naruszenie zasady staranności określonej w pkt 83 powyżej. Wyłącznie taka nieprawidłowość popełniona przez Rzecznika w wykonywaniu jego uprawnień dochodzeniowych, która skutkuje niemożnością dokonania starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności w celu rozstrzygnięcia o zasadności zarzutu dotyczącego przypadku niewłaściwego administrowania ze strony instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii oraz zdecydowania o ewentualnych konsekwencjach tego zarzutu, może skutkować powstaniem odpowiedzialności pozaumownej Unii ze względu na naruszenie zasady staranności (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2001 r., Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe/Komisja, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99, Rec, EU:T:2001:184, pkt 144).

88 W drugiej kolejności, w odniesieniu do wymogu, by norma prawna, której naruszenie się zarzuca, miała na celu przyznanie praw jednostkom, należy przypomnieć, że w orzecznictwie wyjaśniono, iż przesłanka odnosząca się do charakteru ochronnego jest spełniona, jeżeli naruszona norma prawna, chociaż dotyczy zasadniczo interesów o charakterze ogólnym, jednocześnie zapewnia ochronę indywidualnych interesów zainteresowanych osób (zob. pkt 71 powyżej). Tymczasem zasada staranności lub prawo do dobrej administracji posiadają wyraźnie charakter ochronny względem jednostek (zob. podobnie wyroki: z dnia 18 września 1995 r., Nölle/Rada i Komisja, T-167/94, Rec, EU:T:1995:169, pkt 76; z dnia 9 lipca 1999 r., New Europe Consulting i Brown/Komisja, T-231/97, Rec, EU:T:1999:146, pkt 39). To samo dotyczy zasad prowadzenia dochodzeń przez Rzecznika, które

umożliwiają jednostkom skierowanie skargi dotyczącej przypadku niewłaściwego administrowania oraz bycie poinformowanym o wyniku dochodzeń prowadzonych w tym względzie przez Rzecznika (zob. podobnie ww. w pkt 55 wyrok Rzecznik Praw Obywatelskich/Lamberts, EU:C:2004:174, pkt 56).

b) W przedmiocie bezprawnych działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 i art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji w trakcie dochodzeń dotyczących decyzji z dnia 22 października 2007 r.

– Wprowadzenie

89 W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że dopuścił się bezprawnych działań w trakcie badania skargi, które doprowadziły do wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r.

– W przedmiocie istnienia bezprawnych działań

90 W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie nalegał, aby Parlament dostarczył mu niektórych dokumentów, które Parlament posiadał, a których Rzecznik nie otrzymał. W celu dokonania oceny tego argumentu należy przypomnieć następujące okoliczności.

91 W dniu 30 czerwca 2007 r. w następstwie skargi Rzecznik zdecydował o przeprowadzeniu dochodzenia w przedmiocie następujących twierdzeń i wniosków: „Parlament nie rozpatrzył prawidłowo wniosku [skarżącej] po tym, jak jej nazwisko zostało włączone na [listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu otwartego EUR/A/151/98]” oraz „[skarżąca] powinna być traktowana sprawiedliwie w ramach obsadzania stanowisk w instytucjach wspólnotowych”.

92 W ramach tego dochodzenia Rzecznik postanowił skontrolować dokumenty będące w posiadaniu Parlamentu w odniesieniu do następujących kwestii:

„1) czy po tym, jak na listę [przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] zostało dodane nazwisko [skarżącej] (w dniu 17 maja 2005 r.) Parlament zatrudnił administratorów z językiem francuskim w charakterze urzędników lub członków personelu tymczasowego, których nazwiska zostały wymienione na innych listach [przydatności do pracy];

2) w razie odpowiedzi twierdzącej, czy akta [skarżącej] zostały uwzględnione (i w jaki sposób); w tym względzie chciałbym mieć dostęp w szczególności do odpowiednich decyzji wraz z uzasadnieniem w przedmiocie naboru (w tym informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia);

3) czy inne instytucje wspólnotowe zostały poinformowane o decyzji Parlamentu w sprawie wciągnięcia [skarżącej] na listę [przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] po tym, jak lista ta wygasła (po zatrudnieniu wszystkich kandydatów z listy) oraz w jaki sposób;

4) Parlament wydaje się twierdzić, że lista [przydatności do pracy], na której dodano nazwisko [skarżącej] (w maju 2005 r.), została wysłana do wszystkich DG oraz że znajduje się ona także w streszczeniu obowiązujących list przesyłanych każdego roku do DG”.

93 Ze sprawozdania z kontroli wynika, że przedstawiciele Parlamentu przedstawili uwagi w przedmiocie każdego z dokumentów znajdującego się w „aktach” przygotowanych do celów dochodzenia. Uwagi te nie zostały jednak uwzględnione w sprawozdaniu. Ponadto przedmiotowe „akta” zawierały następujące dokumenty:

1) lista osób zatrudnionych jako administratorzy przez Parlament […] od dnia 1 maja 2005 r.;

2) dokument zatytułowany „pooling”, udostępniony przez EPSO, określający liczbę kandydatów pozostających na listach [przydatności do pracy kandydatów] w ramach wszystkich konkursów zorganizowanych przez różne instytucje Unii […];

3) wiadomość elektroniczna Parlamentu do Rady, do której załączono curriculum vitae i zgłoszenie kandydatury [skarżącej];

4) lista wszystkich rekrutacji przeprowadzonych przez Parlament od maja 2005 r. (grupa zaszeregowania AD 5);

5) lista wszystkich rekrutacji przeprowadzonych przez Parlament od maja 2005 r (poziom potwierdzony);

6) lista wszystkich rekrutacji osób władających językiem francuskim, które zostały przeprowadzone przez Parlament od maja 2005 r. (grupa zaszeregowania AD 5);

7) dokument zatytułowany „Sytuacja na listach [przydatności do pracy kandydatów] w ramach konkursów PE”;

8) lista członków personelu tymczasowego zajmujących stałe stanowiska w Parlamencie”.

94 Wszystkie te dokumenty uznano za poufne w trakcie postępowania administracyjnego. Jednakże w duplice Rzecznik załączył kopię dokumentu EPSO z dnia 14 maja 2007 r. zatytułowanego „Lista rezerwowa pooling laureatów konkursu” (tzw. dokument „pooling” z dnia 14 maja 2007 r.), którego pewne utajnione fragmenty były zamazane. W dokumencie tym, w odniesieniu do konkursu EUR/A/151/98, w kategorii zatytułowanej „Administratorzy FR”, wskazano, że lista przydatności do pracy kandydatów została utworzona w dniu 12 stycznia 2000 r. oraz że tylko jedna osoba pozostawała jeszcze wpisana na wspomnianą listę. Ponadto, w ramach postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12, skarżąca otrzymała od Parlamentu informację o wszystkich dokumentach zawartych we wspomnianych „aktach”. W dniu 6 czerwca 2012 r. skarżąca przedstawiła powyższe dokumenty w niniejszej sprawie.

95 Skarżąca zauważa, że w następstwie wniosku sformułowanego w kontekście trzech pierwszych kwestii, przedstawionych w pkt 92 powyżej, Rzecznik nie otrzymał pism powiadamiających o wpisaniu jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Zarzuca ona Rzecznikowi, że nie nalegał on, żeby Parlament mu je przesłał.

96 W tym względzie należy zauważyć, że Rzecznik nie zażądał wyraźnie dostępu do przedmiotowych pism powiadamiających. Zwrócił się on o przekazanie informacji, „czy inne instytucje wspólnotowe zostały poinformowane o decyzji Parlamentu w sprawie wciągnięcia [nazwiska skarżącej na] listę przydatności do pracy [kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] po tym, jak lista ta wygasła (po zatrudnieniu wszystkich kandydatów z listy) oraz w jaki sposób”. Parlament był zatem w stanie wykazać, przy pomocy wszelkich możliwych środków, że poinformował inne instytucje o swojej decyzji w przedmiocie włączenia skarżącej na wspomnianą listę przydatności do pracy. W związku z tym nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie nalegał on, aby uzyskać konkretnie te pisma powiadamiające. Należy zatem oddalić ten argument skarżącej jako bezzasadny.

97 Skarżąca zarzuca również Rzecznikowi, że nie był on w posiadaniu informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia, których zażądał od Parlamentu.

98 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 2 środków dochodzeniowych podjętych przez Rzecznika w dniu 30 czerwca 2007 r. (zob. pkt 92 powyżej) Rzecznik wskazał, że tylko pod warunkiem, iż Parlament zatrudniłby administratorów z językiem francuskim w charakterze urzędników lub członków personelu tymczasowego wymienionych na innych listach przydatności do pracy, po tym jak

nazwisko skarżącej zostało dodane na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, miałby on obowiązek uzyskania dostępu do odpowiednich decyzji w przedmiocie naboru wraz z ich uzasadnieniem, w tym informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia. W związku z tym, jako że Parlament nie zatrudnił administratorów z językiem francuskim, takich jak skarżąca, drugi środek dochodzeniowy jest bez znaczenia.

99 Tymczasem nie zostało zakwestionowane, że podczas kontroli Parlament przekazał Rzecznikowi listy, po pierwsze, osób zatrudnionych w charakterze administratorów przez Parlament Europejski od dnia 1 maja 2005 r., po drugie, wszystkich osób zatrudnionych przez Parlament od maja 2005 r. (grupa zaszeregowania AD 5), po trzecie, wszystkich osób zatrudnionych przez Parlament od maja 2005 r. (grupa zaszeregowania potwierdzona) oraz po czwarte, wszystkich zatrudnionych przez Parlament od maja 2005 r. osób władających językiem francuskim (grupa zaszeregowania AD 5). W dniu 6 czerwca 2012 r. listy te zostały przedstawione przez skarżącą w niniejszej sprawie. Na podstawie tych list Rzecznik wywnioskował w swojej decyzji z dnia 22 października 2007 r., że począwszy od maja 2005 r. Parlament zatrudnił wyłącznie administratorów z językiem francuskim posiadających szczególne kompetencje. Skarżąca nie podnosiła ani nie wykazała, w następstwie powiadomienia o tych listach, że taka ocena dokonana przez Rzecznika była błędna. W konsekwencji nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie nalegał, aby mu udostępniono wspomniane informacje o zakończeniu publikacji ogłoszenia.

100 W drugiej kolejności skarżąca uważa, że ocena zawarta w pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r. wynika z przeprowadzonego dochodzenia bez dokonania niezbędnych weryfikacji i jest błędna.

101 W tym względzie należy zauważyć, że w pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik stwierdził, co następuje:

„Ponadto kontrola potwierdziła to, na co wskazał już Parlament w swojej opinii, a mianowicie, że lista przydatności do pracy wskazująca na gotowość [skarżącej] do pracy została udostępniona innym instytucjom wspólnotowym. Kontrola potwierdziła również, że jej curriculum vitae zostało przesłane do służby, która wystąpiła o informacje na jej temat, a mianowicie służby Rady […]”.

102 Skarżąca zarzuca Rzecznikowi przede wszystkim, że błędnie twierdził, iż Parlament wskazał w swojej opinii z dnia 22 marca 2007 r., że lista przydatności do pracy, na której było wpisane jej nazwisko, została udostępniona innym instytucjom. Zarzut ten jest uzasadniony. Parlament nie wskazał bowiem we wspomnianej opinii, że rzeczona lista przydatności do pracy została udostępniona innym instytucjom. Rzecznik przyznaje, że rzeczywiście popełnił błąd w tym względzie. Błąd ten polega na przeinaczeniu treści dokumentu, co stanowi brak należytej staranności podczas badania akt, a w szczególności w zakresie nieuwzględnienia okoliczności, którą sam Rzecznik uznał za istotną.

103 Skarżąca zarzuca następnie Rzecznikowi, że zakończył on dochodzenie bez względu na okoliczność, że akta z kontroli nie zawierały żadnych dowodów na to, że przedmiotowa lista przydatności do pracy została udostępniona innym instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii. Zdaniem skarżącej, dokument „pooling” z dnia 14 maja 2007 r., na który powołał się Rzecznik, nie pozwalał na wykazanie, że lista przydatności do pracy została udostępniona innym instytucjom przed tą datą.

104 W tym względzie należy przypomnieć, że Rzecznik zdecydował o kontroli akt Parlamentu, aby dowiedzieć się w szczególności, „czy inne instytucje wspólnotowe [zostały] poinformowane o decyzji Parlamentu w przedmiocie wciągnięcia [nazwiska skarżącej] na listę [przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] po tym, jak lista ta wygasła (po zatrudnieniu wszystkich kandydatów z listy) oraz w jaki sposób” (zob. pkt 92 powyżej). Ponadto strony potwierdziły na rozprawie, że w dniu 17 maja 2005 r. nazwisko skarżącej zostało wpisane na wspomnianą listę. W tej dacie, jak utrzymuje skarżąca w swojej skardze, wszyscy pozostali laureaci konkursu EUR/A/151/98 byli zatrudnieni. Rzecznik pragnął się zatem dowiedzieć, czy inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o decyzji Parlamentu z dnia 17 maja 2005 r. w przedmiocie wciągnięcia nazwiska skarżącej na tę samą listę oraz w jaki sposób.

105 W odpowiedzi na to pytanie Parlament przekazał Rzecznikowi listę zawartą w tzw. dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. Z listy tej wynika, że na dzień 14 maja 2007 r. nazwisko tylko jednego kandydata pozostawało nadal na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Ponieważ wszyscy pozostali laureaci tego konkursu zostali zatrudnieni przed dniem 17 maja 2005 r., Rzecznik powinien był wywnioskować z tego dokumentu, że w dniu 14 maja 2007 r. skarżąca była jedynym kandydatem, którego nazwisko pozostawało nadal na wspomnianej liście. Skoro bowiem inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii miały dostęp do dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., miały one możliwość dowiedzenia się, przynajmniej w dniu 14 maja 2007 r., że skarżąca była ostatnią laureatką, której nazwisko figurowało na rzeczonej liście przydatności do pracy.

106 Jednakże, jak twierdzi Rzecznik w odpowiedzi na skargę, na podstawie dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. nie można ustalić, kiedy i w jaki sposób Parlament poinformował inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy w ramach konkursu EUR/A/151/98.

107 Tymczasem w swojej decyzji o przeprowadzeniu kontroli Rzecznik wyraźnie stwierdził, że planował skontrolować akta Parlamentu w celu ustalenia, czy inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o decyzji Parlamentu w sprawie umieszczenia nazwiska skarżącej na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 po tym, jak ona wygasła oraz w jaki sposób.

108 Ponadto odpowiedź na pytanie, kiedy i w jaki sposób instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 stanowi jeden z istotnych elementów objętych dochodzeniem Rzecznika w odniesieniu do kwestii, czy przy zarządzaniu aktami skarżącej po tym, jak jej nazwisko zostało wpisane na listę, Parlamentowi można było zarzucić niewłaściwe administrowanie. Skoro bowiem ważność wspomnianej listy miała początkowo wygasnąć z dniem 1 czerwca 2007 r., a jej przekazanie przez Parlament innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii mogło wpłynąć na zwiększenie szansy zatrudnienia skarżącej, nieprzekazanie przez Parlament tej listy innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii w możliwie krótkim terminie, począwszy od dnia 17 maja 2005 r., w którym to dniu dokonano wpisania nazwiska skarżącej na wspomnianą listę, mogło stanowić przypadek niewłaściwego administrowania i to niezależnie od istnienia wyraźnego przepisu w obowiązujących ramach prawnych nakładającego taki obowiązek przekazania listy.

109 W konsekwencji, nie dokonując w ramach dochodzenia zbadania kwestii, czy i w jaki sposób Parlament poinformował inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek dochowania należytej staranności przy zbadaniu kwestii, czy i w jaki sposób instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o wpisaniu nazwiska skarżącej na wspomnianą listę w okresie między 17 maja 2005 r. a 14 maja 2007 r., a więc przez znaczną część okresu ważności tej listy.

110 Wniosku tego nie podważają poszczególne argumenty przedstawione przez Rzecznika.

111 W odniesieniu do argumentu, że sprawozdanie z kontroli niekoniecznie zawiera wyczerpującą listę wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach, lecz wymienia jedynie dokumenty, których kopię otrzymali przedstawiciele Rzecznika, należy stwierdzić, że w decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik nie wskazał, iż zażądał owych innych dokumentów ani ich nie przedstawił. Ponadto Rzecznik nie przedstawił ich w toku postępowania, pomimo że spoczywa na nim ciężar dowodu w tym zakresie, ponieważ powołał się na nie w celu uzasadnienia wspomnianej decyzji. Wreszcie Rzecznik przyznaje, że wspomniane akta nie zawierały innych dokumentów, ponieważ, jak uznał on w odpowiedzi na skargę, „[b]rak w aktach Parlamentu pism lub wiadomości elektronicznych informujących inne instytucje

może wynikać z faktu, że informacja ta została przekazana w sposób ustny". W konsekwencji argument Rzecznika nie może podważyć stwierdzenia, że nie posiadał on wszystkich istotnych dowodów koniecznych do dokonania należytej oceny istnienia niewłaściwego administrowania.

112 W odniesieniu do argumentu, że w piśmie z dnia 26 kwietnia 2007 r. EPSO poinformowało skarżącą, iż „podczas regularnych spotkań z osobami odpowiedzialnymi za zatrudnienie w poszczególnych [i]nstytucjach systematycznie wymienia[ły] one między sobą informacje o sytuacji na ich własnych listach przydatności do pracy oraz często udostępnia[ły] dane swoich laureatów innym instytucjom", należy zauważyć, że w decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik nie podniósł istnienia tej praktyki. Ponadto z informacji tej nie można wywnioskować, kiedy inne instytucje, jednostki organizacyjne i organy Unii zostały poinformowane o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Nawet gdyby zatem istnienie praktyki ustnego przekazywania informacji zostało potwierdzone, to nie zmienia to faktu, że Rzecznik nie mógł oprzeć się na samej tej okoliczności, aby stwierdzić, że w niniejszym przypadku Parlament poinformował we właściwym czasie inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii o gotowości skarżącej do pracy.

113 Wreszcie, na podstawie różnych tzw. dokumentów „pooling", które Rzecznik dołączył do swojej odpowiedzi na pytanie pisemne Sądu, należy zauważyć, że informacja o wpisaniu nazwiska laureatów konkursu EUR/A/151/98 na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu zawarta w dokumentach „pooling", sporządzonych przez EPSO, nie jest całkowicie wiarygodna. I tak, bezsporne jest, że nazwisko skarżącej zostało wpisane na wspomnianą listę w dniu 17 maja 2005 r., a z dokumentów Parlamentu przedstawionych przez Rzecznika w toku postępowania wynika, że spośród 22 pierwotnych laureatów tego konkursu wszyscy zostali zatrudnieni przed dniem 31 grudnia 2002 r., z wyjątkiem jednego, który został zatrudniony w dniu 1 czerwca 2003 r. Tymczasem niezależnie od tego, że w lutym 2003 r. nazwisko tylko jednego laureata tego konkursu pozostawało jeszcze na rzeczonej liście, dokument EPSO z dnia 3 lutego 2003 r. wskazuje, że nazwiska sześciu kandydatów były nadal na niej umieszczone w tej dacie. Podobnie, w styczniu 2005 r. nazwisko żadnego laureata przedmiotowego konkursu nie powinno już figurować na rozpatrywanej liście. Zgodnie jednak z dokumentem EPSO z dnia 26 stycznia 2005 r. jeszcze dwa nazwiska laureatów znajdowały się na wspomnianej liście w tej dacie. Wreszcie, po dniu 17 maja 2005 r., wyłącznie nazwisko skarżącej powinno jeszcze figurować na przedmiotowej liście. Tymczasem, zgodnie z dokumentem EPSO z dnia 12 grudnia 2005 r., znajdowały się na niej jeszcze nazwiska dwóch laureatów.

114 W trzeciej kolejności skarżąca kwestionuje ocenę zawartą w pkt 1.1 decyzji z dnia 22 października 2007 r. kończącej dochodzenie w następstwie skargi. Skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił błąd, nie przeprowadzając dochodzenia w przedmiocie sprzecznej postawy Parlamentu, który z jednej strony odrzucał jej spontaniczne podania o pracę, a z drugiej strony poinformował, że ma ona możliwość wysyłania spontanicznych podań o pracę do wszystkich instytucji.

115 W odniesieniu do tego argumentu należy przypomnieć następujące kwestie.

116 Na podstawie art. 2 ust. 4 decyzji 94/262 skarga do Rzecznika Praw Obywatelskich musi być poprzedzona odpowiednimi działaniami administracyjnymi podjętymi w stosunku do zainteresowanych instytucji i organów.

117 W niniejszym przypadku, w odpowiedzi na żądanie udzielenia informacji skierowane przez skarżącą do Parlamentu w odniesieniu do procedury stosowanej przy ubieganiu się o wolne stanowiska, w piśmie z dnia 5 stycznia 2006 r. Parlament zwrócił jej uwagę na fakt, że w przypadku obsadzania wolnych stanowisk należy zbadać kolejno wpierw możliwości przeniesienia wewnętrznego lub powołania na stanowisko w drodze awansu w obrębie danej instytucji, a następnie wnioski o przeniesienie lub możliwości zorganizowania konkursu wewnętrznego oraz że dopiero po wyczerpaniu tych możliwości

lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu otwartego może zostać udostępniona. Ponadto Parlament poinformował, że kandydatury laureatów konkursów otwartych na wolne stanowiska ogłoszone w streszczeniu zostały odrzucone z urzędu jako niedopuszczalne.

118 W swojej skardze skarżąca wskazała, że „zwróci[ła] się do Parlamentu w celu zapoznania się z procedurą stosowaną w celu uzyskania stanowiska w drodze powołania" oraz że „[i]nstytucja ta wskazała [jej], że [gdyby ubiegała się] o wolne stanowiska, [jej] kandydatura byłaby automatycznie odrzucona, ponieważ pierwszeństwo mieli urzędnicy oraz laureaci konkursów wewnętrznych (zob. pismo Parlamentu z dnia 5 stycznia 2006 r., załącznik 3)". Skarżąca podniosła następnie, że nie otrzymała żadnej propozycji objęcia stanowiska, i wskazała, iż miała wewnętrzne przekonanie, że jest ofiarą mściwej postawy Parlamentu.

119 W swojej opinii wydanej w następstwie skargi Parlament uznał, że skarżąca mogła wysyłać spontaniczne zgłoszenia do wszystkich instytucji.

120 Wreszcie w pkt 1.1 decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik stwierdził, co następuje:

„W swoich uwagach [skarżąca] podkreśliła, że została poinformowana przez urzędnika Parlamentu o tym, że nie mogła ubiegać się o stanowisko wewnętrzne Parlamentu […]. Rzecznik zauważa, że w zakresie, w jakim należy uznać tę uwagę za nowy argument, nie została ona poprzedzona odpowiednimi działaniami względem Parlamentu […]. Z tego powodu Rzecznik nie uwzględni tej kwestii w ramach niniejszej decyzji".

121 Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy zauważyć, że rzekomo sprzeczne zachowanie Parlamentu wynika z przyjętego przez niego stanowiska po tym, jak skarżąca złożyła skargę. Skarżąca nie mogła zatem donieść o takiej postawie Parlamentu w skardze ani tym bardziej podjąć względem niego odpowiednich działań administracyjnych przed zgłoszeniem takiej postawy w swojej skardze, zgodnie z art. 2 ust. 4 decyzji 94/262. Stwierdzenie to potwierdza fakt, że ani w skardze skierowanej do Parlamentu z dnia 14 listopada 2006 r., ani w skardze rozpatrywanej w niniejszym postępowaniu, skarżąca nie podważyła zastosowania przez Parlament art. 29 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w wersji znajdującej zastosowanie w niniejszym przypadku (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym"), zgodnie z którym lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu otwartego może być udostępniona instytucjom wyłącznie po wyczerpaniu możliwości przeniesienia, powołania w ramach awansu w ramach danej instytucji, wniosków o przeniesienie lub możliwości zorganizowania konkursu wewnętrznego.

122 W związku z tym Rzecznik nie popełnił błędu, stwierdzając w pkt 1.1 decyzji z dnia 22 października 2007 r., że zarzucana przez skarżącą rzekoma sprzeczność stanowiła nowy argument oraz że nie podjęła ona odpowiednich działań względem Parlamentu. Brak dochodzenia w przedmiocie tej sprzeczności nie może zatem stanowić naruszenia decyzji 94/262, przepisów wykonawczych lub zasady staranności.

123 W czwartej kolejności skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że z zadowoleniem przyjął wiadomość o przedłużeniu przez Parlament ważności listy przydatności do pracy kandydatów, na której widniało jej nazwisko, nie niepokojąc się okolicznością, iż jej wniosek o przedłużenie listy pozostał bez odpowiedzi i że nie zasięgnięto ewentualnie opinii Rady.

124 W tym względzie należy przypomnieć, że okres ważności listy przydatności do pracy, na której znajdowało się nazwisko skarżącej, upłynął w dniu 1 czerwca 2007 r. W dniu 15 maja 2007 r. skarżąca zwróciła się do sekretarza generalnego Parlamentu o przedłużenie ważności wspomnianej listy. W dniu 6 czerwca 2007 r. służby Parlamentu odpowiedziały na jej pismo. Wskazały one, że na wniosek Rzecznika sekretarz generalny Parlamentu wystąpił o wszczęcie procedury przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 do dnia 31 sierpnia 2007 r. W dniu 17 lipca 2007 r. sekretariat generalny Parlamentu poinformował skarżącą o tym, że na wniosek

Rzecznika, w oczekiwaniu na wyniki dokonanego przez niego badania jej akt, sekretarz generalny Parlamentu postanowił przedłużyć ważność tej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r. Wreszcie w pkt 2.6 decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik stwierdził, co następuje:

„Wreszcie, w odniesieniu do pisma [skarżącej] z dnia 21 maja 2007 r., w którym zaznacz[yła] ona, że w dniu 15 maja 2007 r skontaktowała się z [sekretarzem] generalnym Parlamentu […], domagając się przedłużenia ważności listy przydatności do pracy [kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98], Rzecznik przypomina, że w ramach poprzedniej skargi uznał on, iż wyznaczenie przez organ powołujący daty wygaśnięcia ważności listy przydatności do pracy leżało w gestii organów administracji. W tym względzie Rzecznik z zadowoleniem przyjął fakt, że Parlament zadeklarował gotowość przedłużenia ważności przedmiotowej listy przydatności do pracy kandydatów celem umożliwienia mu przeprowadzenia dochodzenia w niniejszej sprawie”.

125 W świetle treści pisma Parlamentu z dnia 6 czerwca 2007 r. nie jest słuszne stwierdzenie, że Parlament nie odpowiedział bezpośrednio na formułowany przez skarżącą w jej piśmie z dnia 15 maja 2007 r. wniosek o przedłużenie ważności listy przydatności do pracy. Z pisma Parlamentu z dnia 6 czerwca 2007 r. wynika bowiem wyraźnie, że stanowiło ono odpowiedź na pismo skarżącej z dnia 15 maja 2007 r. Okoliczność, że z pisma Parlamentu wynika także, że to na wniosek Rzecznika wszczęto procedurę przedłużenia ważności listy przydatności do pracy do dnia 31 sierpnia 2007 r., nie oznacza, że Parlament nie odpowiedział na wniosek skarżącej. Powyższe pismo Parlamentu powinno być rozumiane jako odpowiedź na wnioski zarówno skarżącej, jak i Rzecznika o przedłużenie rzeczonego okresu ważności listy. Sąd zauważa w każdym razie, że skarga nie dotyczyła kwestii, czy Parlament dopuścił się niewłaściwego administrowania, nie odpowiadając wyraźnie na wniosek skarżącej o przedłużenie ważności listy przydatności do pracy, na której widniało jej nazwisko. W konsekwencji nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie zbadał tych kwestii w następstwie skargi. Wreszcie okoliczność, że Parlament przedłużył ważność przedmiotowej listy przydatności do pracy do momentu zakończenia prowadzonego przez Rzecznika dochodzenia, nie wydaje się stać w sprzeczności z wymogami dobrej administracji.

126 Skarżąca podnosi również, że przedłużenie ważności listy przydatności do pracy kandydatów nastąpiło bez zasięgnięcia opinii Rady. Skarżąca nie uściśla jednak w wystarczającym stopniu tego argumentu. W każdym razie kwestia ta nie stanowiła przedmiotu skargi. W związku z tym nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie zbadał tej kwestii w następstwie skargi skarżącej.

127 Po piąte, skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie zbadał on należycie kwestii, czy była ona dyskryminowana w porównaniu z innymi laureatami konkursu EUR/A/151/98 ze względu na to, że okres wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu był krótszy niż okres wpisania na listę pozostałych laureatów.

128 W tym względzie należy zauważyć, że w swojej skardze skarżąca nie twierdziła, iż była dyskryminowana ze względu na to, że okres ważności wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 był krótszy niż pozostałych laureatów tego samego konkursu. Skarżąca podnosiła, że od momentu wpisania na wspomnianą listę żadna instytucja nie zaproponowała jej stanowiska oraz że w swoim przekonaniu była ofiarą mściwej postawy Parlamentu z powodu skierowanych przeciwko niemu skarg. Ponadto wskazała, że pragnęła otrzymać „stanowisko w drodze powołania lub przynajmniej możliwość uczestniczenia w sposób uczciwy w postępowaniach w sprawie naboru na wolne stanowiska i to we wszystkich instytucjach europejskich”. Wreszcie zwróciła się do Rzecznika, aby wszczął dochodzenie „w sprawie niewłaściwego administrowania w odniesieniu do zarządzania [jej] aktami związanymi z listą przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98”.

129 W swoim piśmie z dnia 30 stycznia 2007 r. Rzecznik zwrócił się do Parlamentu o przesłanie mu opinii w przedmiocie następującego twierdzenia i żądania: „[Skarżąca] uważa, że Parlament nie zarządzał we właściwy sposób jej aktami [po wpisaniu] jej nazwiska [na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] a „[skarżąca] zwraca się o sprawiedliwe jej traktowanie przy obsadzaniu wolnych stanowisk w instytucjach wspólnotowych".

130 W swojej opinii Parlament stwierdził, że skarżąca nie przedstawiła okoliczności pozwalających domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji w porównaniu z innymi laureatami konkursu EUR/A/151/98. W swoich uwagach dotyczących opinii Parlamentu skarżąca nie zakwestionowała tej oceny. Przeprowadzone przez Rzecznika kontrole nie dotyczyły również zarzucanej przez skarżącą w pkt 127 powyżej (zob. pkt 92 powyżej) dyskryminacji.

131 W przesłanej pocztą elektroniczną wiadomości z dnia 28 sierpnia 2007 r. skierowanej do osoby zajmującej się w urzędzie Rzecznika sprawą skarżącej skarżąca stwierdziła, co następuje:

„Jak Państwo wiedzą, Parlament […] zgodził się przedłużyć listę przydatności do pracy [kandydatów] w ramach konkursu EUR/A/151/98 wyłącznie na Państwa wniosek (moja prośba spotkała się z dorozumianą odmową). Przedłużenie zostało przyznane jedynie na okres trzech miesięcy (z czego dwa miesiące obejmują okres wakacyjny), podczas gdy wydaje mi się, że Parlament przedłużył pierwotną listę na dłuższy okres. Według Parlamentu […] wyłącznym celem przedłużenia listy na wspomniany okres było umożliwienie Państwu zakończenia prowadzonego przez Was dochodzenia".

132 Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, skarżąca nie może zarzucić Rzecznikowi, że w następstwie jej skargi nie przeprowadził on dochodzenia w kwestii tego, czy była ona dyskryminowana w porównaniu z innymi laureatami konkursu EUR/A/151/98 ze względu na to, że okres wpisania jej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu był krótszy niż okres wpisania na listę pozostałych laureatów wspomnianego konkursu. Rzeczona skarga nie zawierała bowiem takiego zarzutu. Potwierdza to okoliczność, że w swojej odpowiedzi na opinię Parlamentu skarżąca nie zakwestionowała stwierdzenia Parlamentu, że nie przedstawiła okoliczności pozwalających domniemywać istnienie bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji w porównaniu z innymi laureatami tego konkursu.

133 Ponadto w zakresie, w jakim argument skarżącej dotyczy przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 jedynie o trzy miesiące, podczas gdy ważność pierwotnej listy przydatności do pracy została przedłużona na dłuższy okres (zob. wiadomość elektroniczna z dnia 28 sierpnia 2007 r. w pkt 131 powyżej) lub gdy standardową praktyką było przedłużanie ważności list przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursów otwartych na dłuższy okres (zob. pismo z dnia 19 października 2007 r.), należy zauważyć, że ponieważ decyzja w sprawie przedłużenia ważności listy przydatności do pracy, na której było umieszczone nazwisko skarżącej, została wydana przez Parlament w czerwcu 2007 r., nie mogła ona stanowić przedmiotu skargi. Nie można zatem zarzucić Rzecznikowi, że nie zbadał tej kwestii w następstwie wspomnianej skargi. Ponadto nie wydaje się, aby kwestie podniesione przez skarżącą w przytoczonej powyżej korespondencji z Rzecznikiem zostały podniesione przed Parlamentem. Wreszcie niejasne zarzuty skarżącej, jakoby ważność wspomnianej listy została przedłużona na dłuższy okres w odniesieniu do pierwotnych laureatów tego konkursu oraz że standardową praktyką było przedłużanie ważności list przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursów otwartych na dłuższy okres, nie są poparte dowodami. W konsekwencji nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie przeprowadził dochodzenia konkretnie w zakresie tych zarzutów. Należy zatem oddalić część zarzutu opartą na braku staranności, o czym mowa w pkt 127 powyżej.

134 W szóstej kolejności skarżąca uważa, że akta z kontroli nie zawierają żadnego dowodu na to, że lista przydatności do pracy, na której było jej nazwisko, została rozesłana wszystkim DG Parlamentu, a tym samym Rzecznik niesłusznie oparł się wyłącznie na twierdzeniach Parlamentu w tym zakresie.

135 W swojej opinii z dnia 20 marca 2007 r. Parlament uznał, że listy przydatności do pracy kandydatów zostały przekazane wszystkim DG Parlamentu oraz że streszczenie takich ważnych list z określeniem liczby dyspozycyjnych laureatów na każdej liście było corocznie przesyłane tym DG. Ponadto Rzecznik wskazał w trakcie dochodzenia, że planował skontrolować akta Parlamentu w związku z tym, iż „Parlament wyda[wał] się twierdzić, że lista przydatności do pracy, na której [umieszczono] [nazwisko skarżącej] (w maju 2005 r.), została wysłana do wszystkich DG oraz że znajd[owała] się także w streszczeniu ważnych list przesyłanych każdego roku do DG".

136 W swoich uwagach dotyczących opinii Parlamentu z dnia 20 marca 2007 r. skarżąca uznała, że Parlament nie przedstawił żadnego dowodu pozwalającego poprzeć jego twierdzenia o rozpowszechnieniu listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 w ramach jego DG.

137 Wreszcie, w pkt 2.4 decyzji z dnia 22 października 2007 r., Rzecznik wskazał, że „uwzględniając wyniki kontroli akt Parlamentu, […] kandydatura [skarżącej] została udostępniona wszystkim [DG] Parlamentu".

138 Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, należy stwierdzić, że ustaleniu Rzecznika, zawartemu w pkt 2.4 decyzji z dnia 22 października 2007 r. i przytoczonemu w pkt 137 powyżej, nie towarzyszy żadne konkretne odniesienie do dokumentów pozwalających na jego potwierdzenie i to niezależnie od faktu, że skarżąca podkreśliła w swoich uwagach dotyczących opinii Parlamentu konieczność przedstawienia dowodów na poparcie stanowiska Parlamentu.

139 Ponadto w przedstawionych przed Sądem pismach procesowych Rzecznik nie przedstawił żadnych dowodów w tym przedmiocie. Ograniczył się on do podkreślenia, że pismo zapowiadające kontrolę wskazywało wyraźnie, że dotyczyła ona obowiązujących list przesyłanych corocznie do wszystkich DG oraz że ustalenie zawarte w pkt 2.4 decyzji z dnia 22 października 2007 r. zostało dokonane z uwzględnieniem wyników kontroli i stwierdził na tej podstawie, iż „[w]szystko [wskazywało] na to, że [jego] przedstawiciele […] widzieli w trakcie przeprowadzanej przez nich kontroli dokumenty potwierdzające, że Parlament poinformował swoje służby o okolicznościach, że nazwisko [s]karżącej zostało dodane na odnośną listę [przydatności do pracy]".

140 W świetle powyższych stwierdzeń należy uznać, że Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek staranności w trakcie prowadzonego przez siebie dochodzenia w przedmiocie powiadomienia wszystkich DG Parlamentu o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Na naruszenie obowiązku staranności przy prowadzeniu powyższego dochodzenia wskazuje bowiem fakt, że w celu uzasadnienia oceny zawartej w pkt 2.4 decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik opiera się wyłącznie na przypuszczeniu wysnutym na podstawie dokumentów, których charakteru ani treści nie jest w stanie uściślić.

– W przedmiocie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia

141 Z powyższego wynika, że Rzecznik trzykrotnie postąpił niezgodnie z prawem w ramach badania skargi.

142 Po pierwsze, Rzecznik przeinaczył treść opinii Parlamentu (zob. pkt 102 powyżej). Przeinaczenie to wynika z braku staranności podczas badania akt, co stanowi wystarczająco istotne naruszenie prawa Unii, mogące skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii. Rzecznikowi nie przysługuje bowiem zakres uznania w przypadku, gdy chodzi o przedstawienie treści dokumentu.

143 Po drugie, Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek staranności podczas badania, czy Parlament przekazał informację dotyczącą wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii. Nie wykazuje on bowiem, że zdobył i posiadał dowody mające znaczenie dla ustalenia, kiedy i w jaki sposób przedmiotowa lista przydatności do pracy została przekazana innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym

Unii w okresie między 17 maja 2005 r. a 14 maja 2007 r. (zob. pkt 109 powyżej). Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 86 powyżej, takie naruszenie obowiązku staranności jest wystarczająco istotne, aby móc skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

144 Po trzecie, Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek staranności podczas badania, czy Parlament przekazał swoim DG informację dotyczącą umieszczenia skarżącej na liście przydatności do pracy (zob. pkt 140 powyżej). Nie wykazał on bowiem, że zdobył i posiadał dowody mające znaczenie dla oceny, czy informacja ta została przekazana. Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 86 powyżej, takie naruszenie obowiązku staranności jest wystarczająco istotne, aby móc skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

145 W zakresie, w jakim niezgodne z prawem działania wskazane w pkt 142–144 powyżej mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii, przekwalifikowanie okoliczności faktycznych leżących u podstaw tych niezgodnych z prawem działań na stanowiące również naruszenie art. 3 ust. 1 rozporządzenia 94/262 oraz art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych nie wpływa na stwierdzenie istnienia niezgodnych z prawem działań mogących skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

– Wnioski

146 W świetle powyższego należy stwierdzić, że Rzecznik trzykrotnie naruszył ciążący na nim obowiązek staranności w następstwie rozpatrzenia skargi oraz że naruszenia te mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

c) W przedmiocie niezgodnych z prawem działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262, art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji w związku z decyzją z dnia 31 marca 2011 r.

147 W drugiej części zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że Rzecznik popełnił szereg błędów podczas prowadzonego przez niego dochodzenia z inicjatywy własnej skutkujących powstaniem odpowiedzialności Unii.

148 W pierwszej kolejności skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie zweryfikował on prawdziwości jednego z twierdzeń Parlamentu w oparciu o rejestr pism urzędowych Parlamentu.

149 W szczególności, w pkt 77 i 87 decyzji z dnia 31 marca 2011 r., Rzecznik podniósł, że Parlament twierdził, iż korespondencja między instytucjami dotycząca konkretnego kandydata nie podlega co do zasady rejestracji w urzędowym rejestrze. Rzecznik uznał, że nie było powodu, by wątpić w prawdziwość tej informacji.

150 Skarżąca uważa, że Rzecznik nie mógł polegać na tej informacji Parlamentu bez uprzedniej jej weryfikacji, ponieważ jej zdaniem wszelka urzędowa korespondencja między instytucjami znajduje się normalnie w rejestrze pism urzędowych i wszelkie pisma, które otrzymała od Parlamentu opatrzone były numerem pisma odpowiadającego numerowi w rejestrze urzędowym, a nie numerowi wewnętrznemu.

151 W tym względzie Sąd uważa, że okoliczność, iż wszystkie pisma, które skarżąca otrzymała od Parlamentu, były opatrzone numerem rejestru urzędowego nie stanowi poszlaki mogącej podać w wątpliwość prawdziwość twierdzenia Parlamentu, zgodnie z którym korespondencja między instytucjami dotycząca danego kandydata nie podlega rejestracji w rejestrze pism urzędowych. Korespondencja między instytucjami a kandydatem ma bowiem z natury charakter urzędowy, podczas gdy niekoniecznie jest tak w przypadku korespondencji między instytucjami dotyczącej danego kandydata. Ponadto przedmiotem dochodzenia wszczętego z inicjatywy Rzecznika nie było odpowiednie prowadzenie rejestrów korespondencji przez Parlament, lecz przekazanie przez

Parlament innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii listy przydatności do pracy, na której widniało nazwisko skarżącej. Mając na uwadze powyższy przedmiot dochodzenia, twierdzenie Parlamentu, że w rejestrze pism urzędowych nie było śladu korespondencji między instytucjami dotyczącej konkretnego kandydata, było dla niego potencjalnie niekorzystne, co zwiększa wiarygodność jego twierdzenia. W świetle tych okoliczności należy uznać, że skarżąca nie przedstawiła wystarczających dowodów w celu wykazania, iż Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek staranności, polegając na stwierdzeniu Parlamentu, zgodnie z którym korespondencja między tym ostatnim a instytucjami dotycząca skarżącej nie była zarejestrowana w rejestrze pism urzędowych Parlamentu.

152 Wniosku tego nie podważa okoliczność, że powyższa praktyka Parlamentu, polegająca na nierejestrowaniu korespondencji między instytucjami odnośnie do skarżącej może być sprzeczna z art. 24 kodeksu dobrej administracji. Zgodność tej praktyki ze wspomnianym kodeksem nie stanowiła bowiem w niniejszym przypadku przedmiotu dochodzenia Rzecznika i skarżąca nie złożyła w tym zakresie skargi do Rzecznika. Ponadto ta kwestia zgodności z kodeksem dobrej administracji nie podważa twierdzenia Parlamentu, zgodnie z którym przedmiotowa korespondencja nie została zarejestrowana w rejestrze.

153 W drugiej kolejności skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że po wszczęciu dochodzenia z własnej inicjatywy odmówił on zbadania kwestii poinformowania przez Parlament innych instytucji o umieszczeniu jej nazwiska na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Należy zauważyć w tym względzie, że bezsporne jest, iż w trakcie dochodzenia z inicjatywy Rzecznika skarżąca sprzeciwiła się jego dalszemu prowadzeniu [zob. pismo z dnia 10 lipca 2010 r.].

154 Ponadto w decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik uznał na wstępie, że nie ma potrzeby przeprowadzenia dochodzenia z tego względu, iż skarżąca mu się sprzeciwiła. Stwierdził on następnie, że w ramach dochodzenia z własnej inicjatywy mógł on zbadać sprawę z urzędu, bez zgody skarżącej, jeżeli wymagałby tego nadrzędny interes publiczny. Uznał on jednak, że w tym przypadku interes taki nie występował, ponieważ, gdy wszczynał dochodzenie z własnej inicjatywy, miał na względzie głównie interes skarżącej. Biorąc pod uwagę te okoliczności, Rzecznik stwierdził, że postawa skarżącej utrudniała prowadzenie przez niego dochodzenia i nie było potrzeby jego kontynuacji (zob. pkt 89–94 decyzji z dnia 31 marca 2011 r.).

155 W świetle uzasadnienia przedstawionego w decyzji z dnia 31 marca 2011 r. należy najpierw zauważyć, że Rzecznik nie jest zobowiązany z urzędu, w ramach dochodzenia prowadzonego z własnej inicjatywy, zakończyć czynności dochodzeniowe, w przypadku gdy zainteresowana osoba mu się sprzeciwiła. Jak wskazała skarżąca, żaden przepis decyzji 94/262 ani przepisy wykonawcze nie nakładają na Rzecznika obowiązku uzyskania zgody skarżącego na prowadzenie dochodzenia względem instytucji lub organu Unii. Podobnie żaden przepis nie nakłada na Rzecznika obowiązku wszczęcia dochodzenia z własnej inicjatywy wyłącznie w przypadku, gdy wymaga tego nadrzędny interes publiczny.

156 Ciążący na nim obowiązek starannego przeprowadzenia dochodzenia wymaga jednak uwzględnienia przez niego wszystkich istotnych okoliczności, gdy podejmuje czynności dochodzeniowe. Wśród tych okoliczności znajduje się postawa zainteresowanych osób oraz interes publiczny leżący w prowadzeniu dochodzenia. Rzecznikowi przysługuje zakres uznania odnośnie do oceny wagi tych okoliczności, aby móc podjąć decyzję, czy dalsze prowadzenie dochodzenia jest uzasadnione.

157 W niniejszej sprawie skarżąca nie kwestionuje ani okoliczności, że sprzeciwiła się prowadzeniu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, ani okoliczności, że wspomniane dochodzenie nie było uzasadnione szczególnym interesem publicznym. Sąd uważa, że Rzecznik nie naruszył w sposób oczywisty i poważny granic swego uznania przysługującego mu w zakresie prowadzenia dochodzeń, gdy powołał się na sprzeciw skarżącej wobec czynności dochodzeniowych mających na celu zakończenie dochodzenia z własnej inicjatywy. Jednakże, podejmując decyzję o zakończeniu tego dochodzenia i nie dokonując oceny, czy Parlament dopuścił się niewłaściwego administrowania przy

przekazywaniu swoim służbom oraz innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii informacji o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, Rzecznik zrezygnował z naprawienia, w drodze wspomnianego dochodzenia, pewnych błędów, które popełnił w ramach dochodzenia w następstwie skargi oraz decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik nie może zatem powoływać się na prowadzenie dochodzenia z własnej inicjatywy w celu zwolnienia Unii z odpowiedzialności za błędy, jakie popełnił w trakcie dochodzenia w następstwie skargi.

158 W zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie przeprowadził dochodzenia w odniesieniu do niezasięgnięcia przez Parlament opinii Rady (zob. pkt 96 decyzji z dnia 31 marca 2011 r.), Rzecznik mógł także uzasadnić powyższy brak dochodzenia sprzeciwem skarżącej wobec tych czynności dochodzeniowych.

159 Wreszcie w każdym razie Sąd uważa, że nawet jeśli należałoby uznać, iż Rzecznik niesłusznie odmówił przeprowadzenia dochodzenia, ponieważ skarżąca się temu sprzeciwiła, skarżąca nie mogła dalej, zgodnie z zasadą nemini licet venire contra factum proprium, powoływać się na ten błąd w celu żądania odszkodowania od Unii. Należy bowiem stwierdzić, że skarżąca nie może, nie zaprzeczając sobie, domagać się odszkodowania z powodu braku przeprowadzenia przez Rzecznika dochodzenia z własnej inicjatywy, skoro się temu sprzeciwiła. Ocena ta nie podważa braku możliwości powołania się przez Rzecznika na prowadzenie dochodzenia z własnej inicjatywy w celu zwolnienia Unii z odpowiedzialności za niezgodne z prawem działania przy prowadzeniu dochodzenia w następstwie skargi oraz decyzji z dnia 22 października 2007 r.

160 Z opisanych powyżej powodów wszystkie argumenty skarżącej przedstawione w drugiej części zarzutu pierwszego muszą zostać oddalone.

d) Wnioski

161 W wyniku analizy zarzutu pierwszego należy orzec, że Rzecznik trzykrotnie dopuścił się niezgodnych z prawem działań mogących skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii, jak zostało to przedstawione pokrótce w pkt 146 powyżej.

2. W przedmiocie niezgodnego z prawem działania polegającego na oczywistych błędach w ocenie

Wprowadzenie

162 W zarzucie drugim skarżąca podnosi zasadniczo, że Rzecznik popełnił oczywiste błędy w ocenie w ramach decyzji z dnia 22 października 2007 r. oraz z dnia 31 marca 2011 r., skutkujące powstaniem odpowiedzialności Unii. Rzecznik zaprzecza, że popełnił takie błędy.

W przedmiocie przytoczenia opinii Parlamentu w decyzji z dnia 22 października 2007 r.

163 Skarżąca dokonuje zmiany kwalifikacji zarzutu wspomnianego w pkt 102 powyżej na oczywisty błąd w ocenie. Z powodów przedstawionych w pkt 102 i 142 powyżej, przedmiotowe niezgodne z prawem działanie skutkuje powstaniem odpowiedzialności Unii.

W przedmiocie sprostowania do decyzji z dnia 22 października 2007 r.

164 Skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił błąd, przeinaczył i sfałszował stan faktyczny oraz dopuścił się przestępstwa fałszerstwa, dokonując w dniu 29 czerwca 2010 r. sprostowania pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r. bez wymaganej publikacji corrigendum.

165 W odniesieniu do tych argumentów Sąd podkreśla najpierw, że o ile jest on właściwy do dokonania oceny, czy pewne działania instytucji mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii, nie jest on właściwy do stwierdzenia, na podstawie tych działań, popełnienia przestępstwa. W związku z tym żądanie stwierdzenia przez Sąd, że Rzecznik był winny popełnienia przestępstwa fałszerstwa jest niedopuszczalne.

166 Sąd zauważa następnie, że w skierowanej do Parlamentu decyzji Rzecznika z dnia 29 czerwca 2010 r., której kopię otrzymała skarżąca, Rzecznik wskazał, że był zmuszony sprostować decyzję z dnia 22 października 2007 r. z powodu błędu w pkt 2.5 wspomnianej decyzji, który przeinaczył treść opinii Parlamentu (zob. pkt 102 powyżej). I tak, w decyzji z dnia 29 czerwca 2010 r. sprostowanie, którego należało dokonać, zostało wyraźnie przedstawione skarżącej i Parlamentowi. Skarżąca nie może zatem powołać się na niezasadne przeinaczenie lub sfałszowanie decyzji z dnia 22 października 2007 r.

167 Sprostowanie to zostało następnie podane do wiadomości publicznej przez Rzecznika, który opublikował zmienioną wersję decyzji z dnia 22 października 2007 r., zawierającą sprostowanie przyjęte w decyzji z dnia 29 czerwca 2010 r. Ta zmieniona wersja decyzji z dnia 22 października 2007 r. zastąpiła pierwotną, błędną decyzję z dnia 22 października 2007 r. Skarżąca została zatem poinformowana w sposób całkowicie przejrzysty o wspomnianym sprostowaniu.

168 W związku z powyższym brak publikacji corrigendum nie stanowi błędu ani tym bardziej sfałszowania decyzji z dnia 22 października 2007 r. Należy zatem oddalić argument podniesiony przez skarżącą.

W przedmiocie udostępnienia listy przydatności do pracy innym instytucjom

169 Po pierwsze, skarżąca zarzuca zasadniczo Rzecznikowi, że nie uznał on za przypadek niewłaściwego administrowania okoliczności, że Parlament nie opublikował w Dzienniku Urzędowym jej nazwiska jako laureatki konkursu EUR/A/151/98, podczas gdy w dniu 25 lutego 2003 r. zaakceptował on zalecenie Rzecznika w przedmiocie opublikowania nazwisk laureatów konkursu.

170 W tym względzie należy zauważyć, że skarżąca nie zgłosiła wyraźnie tego braku publikacji w swojej skardze. W konsekwencji Rzecznik nie mógł być na podstawie tej skargi zobowiązany do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie ewentualnego przypadku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu w tym zakresie.

171 Ponadto, w następstwie pytania pisemnego Sądu, Rzecznik przedstawił zalecenie, które skierował do Parlamentu w dniu 11 grudnia 2002 r. w przedmiocie publikacji nazwisk laureatów konkursu, a także pismo przewodniczącego Parlamentu z dnia 25 lutego 2003 r. akceptujące wspomniane zalecenie. Ze wspomnianego zalecenia wynika, że dotyczy ono konkursów organizowanych po dacie jego przyjęcia oraz że kandydaci powinni być poinformowani w ogłoszeniu o konkursie o tym, że nazwiska laureatów zostaną opublikowane.

172 Ponieważ konkurs, w którym uczestniczyła skarżąca, został opublikowany w dniu 2 marca 1999 r., czyli przed zaakceptowaniem przez Parlament wspomnianego zalecenia, oraz ponieważ ogłoszenie o konkursie dotyczące konkursu EUR/A/151/98 nie zawierało informacji, że nazwiska laureatów zostaną opublikowane, Rzecznik nie mógł zarzucić Parlamentowi, iż nie zastosował się do jego zalecenia, które zaakceptował w dniu 25 lutego 2003 r. Gdyby Rzecznik uznał, że Parlament dopuścił się niewłaściwego administrowania, nie publikując w Dzienniku Urzędowym nazwiska skarżącej w następstwie wpisania jej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, nie zapewniłby on spełnienia wymogów zawartych w jego zaleceniu, a mianowicie wymogu, by wszyscy kandydaci byli poinformowani o publikacji nazwisk laureatów w ogłoszeniu o konkursie.

173 Wreszcie Sąd zauważa ponadto, że nazwiska 22 pozostałych laureatów konkursu EUR/A/151/98 nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym. Skarżąca nie przedstawiła żadnego argumentu na uzasadnienie tego, że jej nazwisko powinno być upublicznione w szerszym zakresie niż nazwiska 22 pozostałych laureatów. W tych okolicznościach zasady zarówno równego, jak i sprawiedliwego traktowania, których przestrzegania domaga się sama skarżąca w ramach skargi, wymagałyby, aby tak jak w wypadku pozostałych laureatów tego konkursu lista przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu, na której widniało nazwisko skarżącej, nie była opublikowana w Dzienniku Urzędowym.

174 Z powyższych powodów Sąd uważa, że Rzecznik nie popełnił błędu, uznając, iż Parlament nie dopuścił się niewłaściwego administrowania, nie publikując nazwiska skarżącej w Dzienniku Urzędowym jako laureatki konkursu EUR/A/151/98.

175 Po drugie, skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił szereg błędów, opierając się na dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., aby wykazać, że inne instytucje i organy Unii miały dostęp do informacji dotyczących gotowości skarżącej do pracy.

176 Skarżąca uważa przede wszystkim, że Rzecznik popełnił błąd, nie sprawdzając zasadności twierdzenia Parlamentu, zgodnie z którym dokument „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. był poufny. Tymczasem według skarżącej dokument ten nie był poufny.

177 W tym względzie należy zauważyć, że Rzecznik miał w ramach dochodzenia dostęp do pełnej wersji dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. [zob. sprawozdanie z kontroli]. Parlament zażądał jednak, aby dokument ten został uznany za poufny, co Rzecznik zaakceptował. Skarżąca nie miała zatem dostępu do tego dokumentu w trakcie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r. oraz z dnia 31 marca 2011 r. Jednakże w toku niniejszego postępowania sądowego Rzecznik przedstawił wersję dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., w którym pewne fragmenty były zamazane.

178 Zgodnie z art. 13.3 przepisów wykonawczych skarżący nie ma dostępu do dokumentów lub informacji uzyskanych przez Rzecznika od innych instytucji w trakcie dochodzenia, które zostały przekazane Rzecznikowi jako poufne. Artykuł 10.1 przepisów wykonawczych stanowi, że na wniosek skarżącego Rzecznik klasyfikuje skargę jako poufną. Wspomniane przepisy nie przewidują odstępstw ani szczególnej procedury mającej na celu sprawdzenie zasadności wniosków o zachowanie poufności.

179 W związku z powyższym w gestii Rzecznika nie leży kwestionowanie wniosków instytucji o zachowanie poufności niektórych dokumentów czy informacji względem skarżących, podobnie jak nie leży w jego gestii kwestionowanie wniosku o zachowanie poufności danej skargi skarżącego.

180 W konsekwencji Rzecznik nie popełnił błędu, nie kwestionując wniosków o zachowanie poufności dokumentów Parlamentu.

181 Jednakże w przypadku, gdy Rzecznik opiera ocenę zawartą w swojej decyzji na informacjach poufnych oraz gdy skarżący kwestionuje zgodność z prawem wspomnianej decyzji przed sądem Unii, Rzecznik nie może skutecznie przeciwstawić zarzutom skarżącego argumentów opartych na informacjach poufnych, do których ani skarżący, ani Sąd nie mają dostępu. Jeżeli bowiem Rzecznik sprzeciwi się przedstawieniu wszystkich lub części tych informacji z tym uzasadnieniem, że są one poufne, sąd Unii przeprowadzi badanie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji wyłącznie na podstawie okoliczności, które zostały mu przekazane (zob. podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, Zb.Orz., EU:C:2013:518, pkt 127).

182 Skarżąca twierdzi zasadniczo, że Rzecznik popełnił błąd, opierając swoją ocenę zawartą w decyzji z dnia 22 października 2007 r. na dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., podczas gdy dokument ten nie stanowi dowodu na to, że informacje w nim zawarte zostały udostępnione wszystkim instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii przed lub po dniu 14 maja 2007 r.

183 W ramach tego argumentu skarżąca powtarza jedynie zarzucaną w pkt 103 powyżej niezgodność z prawem, zmieniając jej kwalifikację na oczywisty błąd w ocenie. Z powodów przedstawionych w pkt 104 i nast. powyżej, należy uznać, że Rzecznik postąpił niezgodnie z prawem, gdy oparł się na dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., aby uznać, iż zostało wykazane, że Parlament należycie poinformował inne instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

184 Po trzecie, skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że niesłusznie usiłował sprawdzić, czy przekazano innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, podczas gdy on sam, jako instytucja, nie powziął o niej wiadomości.

185 W odniesieniu do dochodzenia w następstwie skargi nie można uznać, że Rzecznik popełnił błąd, badając, czy Parlament przekazał listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 innym instytucjom, jednostkom organizacyjnym i organom Unii. Należy bowiem zauważyć na wstępie, że dochodzenie prowadzone w następstwie skargi oraz kwestia rekrutacji urzędników do jego służb stanowią dwa odrębne zadania Rzecznika i że nie może być on zobowiązany do ustalenia powiązania między badanymi przez niego skargami a brakiem przekazania informacji istotnej dla rekrutacji, a mianowicie, w niniejszym przypadku, wpisania skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu. Wreszcie w każdym razie należy przypomnieć, że Rzecznikowi przysługuje zakres uznania w odniesieniu do sposobu, w jaki zamierza prowadzić dochodzenie, i że jego decyzja o przeprowadzeniu dochodzenia najpierw w ramach Parlamentu nie wykracza poza granice wspomnianego zakresu uznania.

186 W odniesieniu do dochodzenia z inicjatywy Rzecznika nie można mu zarzucić, że przeprowadził je bez uprzedniego sprawdzenia, czy jako organ Unii nie otrzymał od Parlamentu informacji o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Oprócz tego bowiem, że Rzecznikowi przysługuje zakres uznania w odniesieniu do organizacji prowadzonych dochodzeń i że może on w związku z tym decydować o tym, który istotny aspekt zamierza badać w pierwszej kolejności, należy zauważyć, że nawet jeśli Rzecznik uzyskałby tę informację, niekoniecznie wystarczyłoby to do wykazania, że inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii otrzymały również tę informację. W konsekwencji argument skarżącej, przedstawiony skrótowo w pkt 184 powyżej, jest bezzasadny.

187 Po czwarte, zdaniem skarżącej okoliczność –którą wskazał Rzecznik w swojej decyzji z dnia 22 października 2007 r. – że kontrola potwierdziła, iż jej curriculum vitae zostało przesłane Radzie, przy czym nie zaznaczono starań skarżącej, które doprowadziły do takiego skutku, świadczy o tym, że Rada nie posiadała informacji na temat listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, podczas gdy była ona współorganizatorem tego konkursu. Ponadto, zdaniem skarżącej, okoliczność, iż otrzymała ona negatywną odpowiedź na złożony przez siebie wniosek o zatrudnienie w Europejskim Trybunale Obrachunkowym, oznacza, że instytucja ta nie posiadała informacji na temat wspomnianej listy. Wreszcie uważa ona, iż z wymiany korespondencji z EPSO w 2007 r. nie można wywnioskować, że jej nazwisko zostało wpisane na listę EPSO przed dniem 26 kwietnia 2007 r. Skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie skonfrontował on informacji uzyskanych od EPSO, które mu przedstawiła, z twierdzeniami Parlamentu opartymi na dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r.

188 Powyższe twierdzenia skarżącej stanowią poparcie podniesionego przez nią argumentu dotyczącego braku dowodów na to, że lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której było jej nazwisko, została udostępniona innym instytucjom, organom lub jednostkom

organizacyjnym Unii, a w konsekwencji na błędnej ocenie Rzecznika w tej kwestii w decyzji z dnia 22 października 2007 r. Jako że Sąd przyznaje, że Rzecznik postąpił niezgodnie z prawem w tym względzie (zob. pkt 104 i nast. powyżej), twierdzenia te nie mają wpływu na rozstrzygnięcie sporu. Sąd zauważa jednak, że okoliczność, iż Rada zwróciła się do skarżącej o przesłanie jej swojego curriculum vitae w wyniku własnych starań skarżącej nie stanowi w żadnym razie dowodu na to, że lista przydatności do pracy kandydatów, na której było nazwisko skarżącej, nie została udostępniona Radzie. Podobnie okoliczność, że Trybunał Obrachunkowy odpowiedział na wniosek skarżącej o zatrudnienie, iż nie miał zgłoszonych wolnych stanowisk odpowiadających jej profilowi, nie stanowi żadnego dowodu na to, że lista przydatności do pracy kandydatów, na której było nazwisko skarżącej, nie została udostępniona Trybunałowi Obrachunkowemu.

189 Po piąte, w odniesieniu do twierdzenia skarżącej, że Rzecznik popełnił błąd, nie badając kwestii przekazania listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 w ramach dochodzenia z własnej inicjatywy, argument ten pokrywa się z argumentem zbadanym w pkt 153 i nast. powyżej.

W przedmiocie pkt 2.2 decyzji z dnia 22 października 2007 r.

190 Skarżąca uważa, że Rzecznik dopuścił się błędu, gdy wskazał w swoim piśmie z dnia 1 października 2008 r., że potwierdza „ponownie, że pkt 2.2 [jego] decyzji opiera się na stwierdzeniu Parlamentu zawartym w jego opinii z dnia 20 marca 2007 r., iż lista przydatności do pracy [kandydatów w ramach konkursu] EUR/A/151/98] została rozesłana wszystkim [DG]". Według skarżącej w ten sposób Rzecznik wskazał bowiem, że aby dojść do tego wniosku, nie oparł się na aktach dochodzenia, lecz wyłącznie na jednostronnych twierdzeniach Parlamentu.

191 Nie można uwzględnić tego argumentu skarżącej, gdyż jak wskazuje Rzecznik w pkt 2.2 decyzji z dnia 22 października 2007 r., przedstawił on tylko, nie popełniając błędu, stanowisko Parlamentu. Nie dokonał on we wspomnianym punkcie oceny tego stanowiska. Natomiast w zakresie, w jakim skarżąca kwestionuje brak dowodów na okoliczność przekazania listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 wszystkim DG Parlamentu, należy zauważyć, że argument ten pokrywa się z argumentem zbadanym w pkt 134 i nast. powyżej i że skarżąca słusznie podniosła brak dowodów na to przekazanie.

W przedmiocie okresu ważności listy przydatności do pracy

192 Po pierwsze, skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił błąd, uznając w pkt 2.6 decyzji z dnia 22 października 2007 r., że wyznaczenie daty wygaśnięcia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu podlegało zakresowi uznania organu powołującego. Według niej regulamin pracowniczy nie przyznaje organowi powołującemu takiego uprawnienia.

193 W tym względzie Sąd uważa, że z art. 29 w związku z art. 30 regulaminu pracowniczego wynika, że do organu powołującego należy ustalenie okresu ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach danego konkursu. Organ powołujący posiada w tym względzie szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, z których powinien korzystać z poszanowaniem ogólnych zasad prawa, takich jak zasada równego traktowania oraz obowiązek uzasadnienia. W związku z tym Rzecznik nie popełnił błędu, uznając, że wyznaczenie daty wygaśnięcia ważności stanowiło decyzję podlegającą zakresowi uznania administracji.

194 Po drugie, w zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że popełnił błąd, nie uznając, iż decyzja Parlamentu o przedłużeniu ważności listy przydatności do pracy, na której widniało jej nazwisko, nie zawierała uzasadnienia, należy zauważyć, że w swoim piśmie z dnia 17 lipca 2007 r. Parlament uściślił, że przedłużenie to zostało przyznane w celu umożliwienia Rzecznikowi zakończenia prowadzonego przez niego dochodzenia. W związku z tym ten argument skarżącej należy oddalić jako bezzasadny.

195 Po trzecie, w zakresie, w jakim skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił błąd, nie przeprowadzając, w następstwie przedłużenia ważności wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, dochodzenia w przedmiocie dyskryminacji, której była ofiarą w porównaniu z innymi laureatami tego konkursu, w odniesieniu do okresu ważności wpisania ich nazwisk na tej liście, należy zauważyć, że argument ten został już podniesiony w ramach zarzutu pierwszego. Z powodów przedstawionych w pkt 127 i nast. powyżej należy go oddalić.

196 Po czwarte, skarżąca utrzymuje, że Rzecznik popełnił błąd, nie podejmując odpowiednich działań w następstwie jej pisma z dnia 19 października 2007 r., w którym stwierdziła ona, że „okoliczność, iż [ważność] listy przydatności do pracy [kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98] została przedłużona jedynie o [trzy] miesiące (z czego [dwa] miesiące [obejmują] okres wakacyjny), potwierdza, że od kilku lat [była] dyskryminowana, ponieważ standardową praktyką jest przedłużanie ważności [list przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursów otwartych] na dłuższy okres, przynosząc w ten sposób korzyść z jednej strony innym laureatom, a z drugiej strony poszczególnym instytucjom”. W tym względzie Sąd zauważa przede wszystkim, że biorąc pod uwagę krótki czas między datą zredagowania tego pisma a datą wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r., nie można wykazać z całkowitą pewnością, iż Rzecznik miał możliwość zapoznania się z tym pismem przed wydaniem wspomnianej decyzji. Ponadto, w każdym razie, jako że podniesiona w tym piśmie kwestia dyskryminacji dotyczy przedłużenia okresu ważności list przydatności do pracy kandydatów, można było skutecznie się na nią powołać dopiero po tym, jak okres ważności listy, na którą zostało wpisane nazwisko skarżącej, został rzeczywiście przedłużony (zob. pkt 132 powyżej). Chodzi tutaj zatem o nowy zarzut, mogący uzasadniać wniesienie nowej skargi, a nie rozszerzenie przedmiotu dochodzenia w następstwie skargi. Rzecznik nie popełnił zatem błędu, nie przeprowadzając dochodzenia w następstwie skargi w przedmiocie tej rzekomej dyskryminacji.

197 Po piąte, skarżąca uważa, że w decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik popełnił błąd, uznając, iż Parlament nie dyskryminował jej w porównaniu z pozostałymi laureatami konkursu EUR/A/151/98 odnośnie do ustalenia okresu ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach tego konkursu. Według skarżącej, w odróżnieniu od nazwisk pozostałych kandydatów wpisanych w 2001 r. na wspomnianą listę, której ważność wygasła w 2007 r., jej nazwisko zostało na nią wpisane dopiero w 2005 r.

198 W tym względzie należy przypomnieć, że zasada równego traktowania wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, chyba że różnica ta jest obiektywnie uzasadniona (wyroki: z dnia 19 października 1977 r., Ruckdeschel i in., 117/76 i 16/77, Rec, EU:C:1977:160, pkt 7; z dnia 16 października 1980 r., Hochstrass/Trybunał Sprawiedliwości, 147/79, Rec, EU:C:1980:238, pkt 7; z dnia 26 września 1990 r., Beltrante i in./Rada, T-48/89, Rec, EU:T:1990:50, pkt 34). Wynika z tego zatem, że naruszenie zasady niedyskryminacji następuje w sytuacji, gdy dwie kategorie osób, których sytuacja faktyczna i prawna nie różni się w istotny sposób, traktuje się odmiennie albo gdy sytuacje odmienne są traktowane w identyczny sposób (wyrok z dnia 16 kwietnia 1997 r., Kuchlenz-Winter/Komisja, T-66/95, Rec, EU:T:1997:56, pkt 55). Aby można było uznać różnicę traktowania za zgodną z ogólną zasadą niedyskryminacji, różnica ta powinna być uzasadniona na podstawie obiektywnego i racjonalnego kryterium oraz proporcjonalna do celu realizowanego za pomocą tego zróżnicowania (wyrok z dnia 2 marca 2004 r., Di Marzio/Komisja, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, pkt 83).

199 W niniejszym przypadku lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 została utworzona w dniu 12 stycznia 2001 r. Na przedmiotową listę wpisano początkowo nazwiska 22 laureatów. Tymczasem, jak wskazano w pkt 113 powyżej, wszyscy wspomniani pierwotni laureaci zostali zatrudnieni przed dniem 31 grudnia 2002 r., poza jednym, który został zatrudniony w dniu 1 czerwca 2003 r. Tym samym nazwiska wszystkich 22 pierwotnych laureatów pozostawały zatem umieszczone na wspomnianej liście przydatności do pracy przez okres dwóch lat, czterech miesięcy i dwudziestu dni.

200 Skarżąca nie należała pierwotnie do grupy laureatów konkursu EUR/A/151/98, których nazwiska zostały wpisane na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach wspomnianego konkursu, utworzoną w dniu 12 stycznia 2001 r., co zakwestionowała skutecznie przed Sądem (ww. w pkt 6 wyrok Staelen/Parlament, , EU:T:2003:52). W dniu 17 maja 2005 r. nazwisko skarżącej zostało wpisane na wspomnianą listę. W piśmie z dnia 19 maja 2005 r. Parlament poinformował skarżącą, że jej nazwisko zostało wpisane na tę listę, że była jedynym laureatem, którego nazwisko pozostawało jeszcze na tej liście oraz że przedmiotowa lista miała obowiązywać do dnia 1 czerwca 2007 r. W dniu 6 czerwca 2007 r. skarżąca została jednak poinformowana o tym, że sekretarz generalny Parlamentu wystąpił o wszczęcie procedury przedłużenia ważności przedmiotowej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r. W dniu 17 lipca 2007 r. skarżąca została powiadomiona o decyzji o przedłużeniu ważności przedmiotowej listy do dnia 31 sierpnia 2007 r. Nazwisko skarżącej pozostawało zatem na przedmiotowej liście przydatności do pracy przez okres dwóch lat, trzech miesięcy i czternastu dni.

201 W konsekwencji nazwisko skarżącej figurowało na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 przez krótszy okres niż pozostałych laureatów konkursu EUR/A/151/98.

202 W decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik uznał, że nie wystąpił przypadek niewłaściwego administrowania w odniesieniu do zarzucanej przez skarżącą różnicy co do okresu ważności wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 a okresu wpisania na nią pozostałych laureatów tego konkursu, z uwagi na to, że Parlament wyjaśnił mu, iż pozostali laureaci zostali zatrudnieni w okresie dwóch lat po opublikowaniu listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, podczas gdy nazwisko skarżącej pozostawało wpisane na tę listę przez okres nieco ponad dwóch lat, czyli przez okres dłuższy niż okres, w którym nazwiska pozostałych laureatów pozostawały na wspomnianej liście, oraz że to wyjaśnienie Parlamentu było przekonujące.

203 W świetle okoliczności faktycznych przedstawionych w pkt 199–201 powyżej wyjaśnienie Parlamentu było błędne i Rzecznik nie mógł na jego podstawie uznać, że nie wystąpił przypadek niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu w tym względzie.

204 Okoliczność, że wyjaśnienie udzielone Rzecznikowi przez instytucję w trakcie dochodzenia może się wydawać przekonujące, nie zwalnia Rzecznika z ciążącego na nim obowiązku upewnienia się, że okoliczności faktyczne, na których opiera się to wyjaśnienie, są prawdziwe, wówczas gdy wyjaśnienie to stanowi jedyną podstawę stwierdzenia przez niego braku niewłaściwego administrowania ze strony wspomnianej instytucji.

205 Rzecznik nie postąpił zatem z wymaganą należytą starannością, gdy stwierdził brak niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu, polegając na jego wyjaśnieniach w przedmiocie zatrudnienia 22 pierwotnych laureatów konkursu EUR/A/151/98, nie otrzymawszy dowodów potwierdzających datę zatrudnienia każdego z tych laureatów, i gdy wyjaśnienia te okazały się bezzasadne. Taki brak staranności może skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii za zachowanie Rzecznika (zob. pkt 84–86 powyżej).

W przedmiocie zniszczenia akt skarżącej

206 Skarżąca podnosi zasadniczo, że Rzecznik popełnił błąd w trakcie prowadzonych dochodzeń, nie kwestionując zniszczenia przez Parlament jej akt i nie uznając za konieczne sprawdzenie, czy Parlament słusznie zniszczył nie tylko dane osobowe zawarte w jej aktach, lecz również całość tych akt.

207 W tym względzie należy zauważyć, że w dniu 15 października 2007 r. skarżąca otrzymała pismo od dyrektora generalnego DG ds. personelu Parlamentu informujące ją o tym, że ważność listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 wygasła w dniu 31 sierpnia

2007 r. oraz że, jeżeli sobie tego życzy, jej dokumentacja zgłoszeniowa zostanie zachowana przez okres dwóch i pół roku, na wypadek ewentualnego sporu dotyczącego wspomnianego konkursu. Zgodnie z art. 2 i 4 załącznika III do regulaminu pracowniczego, na podstawie którego zorganizowano konkurs EUR/A/151/98, zgłoszenie kandydatury zawierało formularz, który miał zostać wypełniony przez każdą osobę zamierzającą wziąć udział w konkursie, a także dodatkowe dokumenty lub informacje do niego załączone. W dniu 19 października 2007 r. skarżąca poinformowała Rzecznika o treści pisma z dnia 15 października 2007 r. W marcu 2010 r. Parlament zniszczył całość akt skarżącej związanych z tym konkursem, a mianowicie nie tylko zgłoszenie kandydatury, lecz również akta zawierające wszelkie dokumenty dołączone po dopuszczeniu do konkursu. W dniu 29 lipca 2010 r. Rzecznik rozpoczął dochodzenie z własnej inicjatywy. Wreszcie w pkt 86 decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik stwierdził, co następuje:

„Parlament uznał, że zniszczenie tych akt pozostawało w zgodzie z jego ogólną polityką w tym zakresie i było konieczne, aby spełnić ogólne zobowiązania wynikające z przepisów dotyczących ochrony danych. Z przedmiotowych przepisów, których kopię dostarczył, wynika, że dane dotyczące odrzuconych kandydatów powinny zostać zniszczone dwa i pół roku po wygaśnięciu ważności listy rezerwy kadrowej. Parlament wyjaśnił ponadto, z jakich względów nie ograniczył się do zniszczenia danych osobowych dotyczących odnośnego kandydata znajdujących się w aktach, lecz do zniszczenia całości akt. Rzecznik [stwierdził], że sposób, w jaki Parlament zajął się aktami skarżącej, wydaje się być zgodny z ogólnym podejściem w takich przypadkach, polegającym mianowicie na zniszczeniu przedmiotowych dokumentów dwa i pół roku po wygaśnięciu ważności przedmiotowej listy rezerwy kadrowej. Uważa on, że nie ma konieczności zbadania w niniejszej sprawie, czy Parlament postąpił prawidłowo, niszcząc nie tylko dane osobowe skarżącej, lecz również całość akt. To, co bowiem [miało] znaczenie w niniejszym wypadku, to to, że z informacji udzielonej przez Parlament wynikało, że nie [posiadał] on żadnych kopii pism i wiadomości elektronicznych informujących inne instytucje i organy Unii o tym, że nazwisko skarżącej zostało dodane na przedmiotową listę rezerwy kadrowej, która wcześniej istniała. Nic nie świadczy o tym, że Parlament zniszczył przedmiotowe akta w celu usunięcia dowodów”.

208 Po pierwsze, skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie zakwestionował on zniszczenia przez Parlament jej akt, ponieważ według niej takie zniszczenie uniemożliwiło zakończenie dochodzenia z inicjatywy Rzecznika.

209 Należy zauważyć w tym względzie, że z dokumentów zawartych w aktach niniejszej sprawy nie wynika, żeby skarżąca sama sprzeciwiła się zniszczeniu swych akt, podczas gdy mogła ona to uczynić. Ponadto w piśmie z dnia 19 października 2007 r. poinformowano Rzecznika wyłącznie o zniszczeniu zgłoszenia kandydatury skarżącej, a nie całości jej akt. Tymczasem, biorąc pod uwagę zawartość akt kandydatury, skarżąca nie przedstawiła, w jakim zakresie mogły być one w jakimkolwiek stopniu przydatne do wykazania, że lista przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 została przekazana innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii. Uwzględniając zawartość wspomnianych akt oraz okoliczność, że skarżąca nie wykazała jej znaczenia oraz że nie zostało stwierdzone, iż Rzecznik wiedział, że całość akt skarżącej, a nie tylko akta kandydatury zostanie zniszczona, nie można mu zarzucić, że nie zakwestionował tego zniszczenia.

210 Ponadto w każdym razie skarżąca nie wykazała, że teoretycznie jedynie jej akta znajdujące się w posiadaniu Parlamentu umożliwiały wykazanie, że inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o wpisaniu jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Jak zauważa Rzecznik, dostępne były inne źródła informacji, w szczególności w Radzie. Skarżąca sprzeciwiła się jednak temu, aby Rzecznik przeprowadził dochodzenie w tych innych instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii (zob. pkt 153 i nast. powyżej). Biorąc pod uwagę zakres uznania Rzecznika w odniesieniu do organizacji dochodzeń oraz istnienie możliwych innych źródeł informacji, okoliczność, że Rzecznik nie zakwestionował zniszczenia akt skarżącej przez Parlament, nie wystarcza, aby wykazać niezgodne z prawem zachowanie Rzecznika.

211 Po drugie, skarżąca uważa, że Rzecznik popełnił oczywisty błąd w ocenie, gdy uznał, że nie było potrzeby sprawdzenia, czy Parlament słusznie zniszczył całość jej akt, podczas gdy jest oczywiste, że zniszczenie to było bezprawne.

212 Biorąc pod uwagę przedmiot dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, nie popełnił on błędu, gdy uznał, że nie było potrzeby prowadzić dochodzenia w przedmiocie zniszczenia całości akt skarżącej przez Parlament. Jak wynika bowiem z pkt 43 decyzji z dnia 31 marca 2011 r., celem dochodzenia z inicjatywy Rzecznika było wyjaśnienie, czy inne instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii zostały poinformowane o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, okres ważności tej listy oraz równe traktowanie skarżącej z pozostałymi laureatami tego konkursu w odniesieniu do okresu ważności tej listy.

213 W związku z tym Rzecznik nie miał, w ramach prowadzonego przez niego dochodzenia z własnej inicjatywy, obowiązku zbadania kwestii, czy Parlament słusznie zniszczył całość akt skarżącej.

214 Ponadto w zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Rzecznikowi w szczególności nieprzeprowadzenie dochodzenia w przedmiocie bezprawnego zniszczenia jej danych osobowych, jak wskazał Rzecznik w swojej duplice, skarżąca nie sformułowała takiego zarzutu na etapie skargi. Tymczasem z art. 44 § 1 lit. c) w związku z art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem wynika, że skarga musi wskazywać przedmiot sporu i zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów oraz że nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania. Jednakże zarzut lub argument stanowiący rozszerzenie zarzutu podniesionego wcześniej w sposób bezpośredni lub dorozumiany w skardze, który pozostaje z nim w ścisłym związku, należy uznać za dopuszczalny (zob. wyrok z dnia 14 marca 2007 r., Aluminium Silicon Mill Products/Rada, T-107/04, Zb.Orz., EU:T:2007:85, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszym przypadku wspomniany argument nie stanowi rozszerzenia istniejącego zarzutu. Z tego względu argument ten należy odrzucić jako niedopuszczalny.

215 Ponadto, w każdym razie, w trakcie prowadzonych przez Rzecznika w niniejszym przypadku dochodzeń, skarżąca nie sformułowała nigdy takiej skargi do Rzecznika. W swoim piśmie z dnia 19 października 2007 r. skarżąca nie sprzeciwiła się zapowiedzianemu w piśmie Parlamentu z dnia 15 października 2007 r. zniszczeniu jej akt kandydatury. Po wydaniu decyzji z dnia 22 października 2007 r., a także w trakcie dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, skarżąca również nie złożyła skargi w tym względzie do Rzecznika. Nie można zatem zarzucić Rzecznikowi, że nie przeprowadził dochodzenia w tej kwestii.

W przedmiocie odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja 2007 r.

216 Skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie wziął on pod uwagę okoliczności, że Parlament nie odpowiedział na jej pismo z dnia 15 maja 2007 r., w którym domagała się przedłużenia ważności przedmiotowej listy przydatności do pracy kandydatów.

217 W tym względzie wystarczy zauważyć, że w piśmie z dnia 6 czerwca 2007 r. Parlament wskazał wyraźnie, iż pismo to stanowiło odpowiedź na pismo skarżącej z dnia 15 maja 2007 r. Ponadto w pkt 81 decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik poruszył wyraźnie kwestię odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja 2007 r. Nie można zatem mu zarzucić, że nie wziął on pod uwagę odpowiedzi Parlamentu na pismo skarżącej z dnia 15 maja 2007 r. Wreszcie należy podkreślić, że skarżąca uzyskała zgodę na przedłużenie ważności przedmiotowej listy przydatności do pracy kandydatów do dnia 31 sierpnia 2007 r.

218 W związku z tym należy oddalić argument dotyczący braku uwzględnienia przez Rzecznika okoliczności, że Parlament nie odpowiedział na pismo skarżącej z dnia 15 maja 2007 r.

W przedmiocie braku przeprowadzenia dochodzenia w kwestii sprzeciwienia się Parlamentu powołaniu skarżącej

219 Skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że nie przeprowadził dochodzenia w przedmiocie sprzeciwienia się jej powołaniu przez Parlament.

220 W tym względzie należy zauważyć, że w swojej skardze skarżąca wskazała, że ponieważ była jedyną laureatką konkursu EUR/A/151/98, której nazwisko zostało wpisane na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach wspomnianego konkursu, która nie została powołana, wnioskowała z tego, iż była ofiarą mściwego zachowania Parlamentu. Wskazała ona również, że jej znajomi urzędnicy pracujący w innych instytucjach Unii, których nazwisk nie mogła wymienić z przyczyn poufności, potwierdzili jej podejrzenia.

221 Rzecznik postanowił, w następstwie skargi, przeprowadzić dochodzenie w przedmiocie prowadzenia akt skarżącej po włączeniu jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz sprawiedliwego traktowania, z jakiego powinna korzystać skarżąca w kontekście powołania na stanowisko w instytucjach Unii.

222 Podejście takie nie jest niezgodne z prawem. Z uwagi bowiem na to, że zarzut mściwego zachowania Parlamentu opiera się na dedukcji oraz twierdzeniach pochodzących z niewiadomych źródeł, Rzecznik był zmuszony zbadać okoliczności faktyczne leżące u podstaw tej dedukcji oraz tych twierdzeń. Tymczasem Rzecznik postąpił w ten sposób, gdy określił przedmiot dochodzenia w następstwie skargi.

Wnioski

223 Z analizy zarzutu drugiego wynika, że oprócz dopuszczenia się niezgodnych z prawem działań stwierdzonych w ramach zarzutu pierwszego Rzecznik nie dochował obowiązku staranności, opierając się na samym twierdzeniu Parlamentu co do okresu ważności wpisania laureatów na listę przydatności do pracy (zob. pkt 205 powyżej). Ten brak staranności oznacza, że Rzecznik błędnie uznał pewne okoliczności faktyczne za dowiedzione i w konsekwencji błędnie stwierdził brak niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu.

3. W przedmiocie niezgodności z prawem ze względu na brak bezstronności, obiektywności i niezależności, a także złej wiary Rzecznika oraz nadużycia przez niego władzy

224 W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że w ramach rozpatrywanych w niniejszej sprawie dochodzeń Rzecznik nie zachował bezstronności, obiektywności i niezależności oraz działał w złej wierze i dopuścił się nadużycia władzy.

225 Po pierwsze, skarżąca ma wątpliwości co do zgodności z prawem umowy o współpracy między Parlamentem a Rzecznikiem z dnia 15 marca 2006 r. (zwanej dalej „umową o współpracy”) oraz wpływu tej umowy na niezależne i obiektywne rozpatrzenie skargi.

226 W tym względzie Sąd stwierdza, że skarżąca nie wyjaśniła w sposób wystarczająco jasny zakresu swojego argumentu. Samo podanie w wątpliwość nie wystarczy do wyjaśnienia powodów, dla których uważa ona, że Rzecznik nie jest niezależny w stosunku do Parlamentu.

227 Jedynym wystarczająco ścisłym argumentem skarżącej odnoszącym się do umowy o współpracy jest ten, zgodnie z którym Rzecznik nie posiadał wymaganej niezależności ze względu na wsparcie, z jakiego korzystał podczas wykonywania swoich obowiązków ze strony służb prawnych Parlamentu na mocy wspomnianej umowy.

228 Artykuł 8 umowy o współpracę przewiduje wprawdzie możliwość współpracy w obszarze prawa między Rzecznikiem a Parlamentem, jednak skarżąca nie przedstawiła zaczątku dowodu na to, że Rzecznik skorzystał z tej możliwości w niniejszym przypadku. W szczególności nie wskazała ona na żadną okoliczność świadczącą o tym, że Rzecznik korzystał w ramach wypełniania swych funkcji dochodzeniowych ze wsparcia ze strony służb prawnych Parlamentu. W związku z tym należy oddalić argument skarżącej, zgodnie z którym Rzecznik nie korzystał z wymaganej niezależności z uwagi na istnienie wspomnianej umowy, jako bezzasadny.

229 Po drugie, skarżąca uważa, że zła wiara Rzecznika oraz zamiar chronienia Parlamentu wynikają zarówno z pisma z dnia 1 października 2008 r., jak i z pisma z dnia 10 marca 2010 r., w których został przytoczony pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r., z wyjątkiem błędnego fragmentu, zgodnie z którym Parlament wskazał już w swojej opinii, że lista przydatności do pracy kandydatów wskazująca na dyspozycyjność skarżącej została udostępniona innym instytucjom.

230 W tym względzie należy przypomnieć, że Rzecznik niesłusznie stwierdził w swojej decyzji z dnia 22 października 2007 r., że z opinii Parlamentu wynika, iż lista przydatności do pracy kandydatów, na której widniało nazwisko skarżącej, została udostępniona innym instytucjom (zob. pkt 102 powyżej). Pominięcia w pismach z dnia 1 października 2008 r. i z dnia 10 marca 2010 r., na które powołuje się skarżąca, nie stanowią jednakże „ukrytych" pominięć, ponieważ pominięcie w cytacie jest zastąpione wielokropkiem. Wreszcie we wspomnianych pismach Rzecznik przypomniał treść swej oceny zawartej w pkt 2.5 decyzji z dnia 22 października 2007 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona kontroli, a nie opinii Parlamentu. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, pominięcia, na które powołuje się skarżąca, nie wykazują, że Rzecznik działał w złej wierze lub był stronniczy.

231 Po trzecie, skarżąca uważa, że okoliczność, iż Rzecznik nie zażądał nigdy od Parlamentu dostarczenia dowodu na to, że lista przydatności do pracy kandydatów, na której widniało nazwisko skarżącej, została udostępniona innym instytucjom Unii, oraz oparł się wyłącznie na dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., stanowi poszlakę świadczącą o subiektywności i istnieniu zmowy. Jednakże okoliczność, że Rzecznik nie przeprowadził w prawidłowy sposób dochodzenia w odniesieniu do dowodu na przekazanie wspomnianej listy innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii (zob. pkt 103 i nast. powyżej) nie stanowi sama w sobie wskazówki świadczącej o subiektywności i istnieniu zmowy między Parlamentem i Rzecznikiem. Skarżąca nie wykazuje bowiem, że uchybienie to było umyślne. Ocena ta dotyczy również popełnionego przez Rzecznika uchybienia ze względu na brak dowodu na to, że wspomniana lista została udostępniona innym DG Parlamentu.

232 Po czwarte, z powodów przedstawionych w pkt 168 i 179 powyżej, Rzecznik nie popełnił uchybienia, nie publikując corrigendum do decyzji z dnia 22 października 2007 r. i powołując się na poufność pewnych dokumentów przedstawionych przez Parlament. W związku z tym okoliczności te nie mogą zostać podniesione celem wykazania jakiejkolwiek stronniczości Rzecznika lub zmowy z Parlamentem.

233 Po piąte, skarżąca podnosi, że zła wiara Rzecznika wynika z faktu, iż zignorował on prośby z jej strony, a także ze strony pani P. i pana W. i wszczął nowe dochodzenie dopiero po upływie trzech lat. Nie można jednak uznać, że Rzecznik zignorował te prośby, ponieważ wszczął on w ich następstwie dochodzenie z własnej inicjatywy. Ponadto, nawet jeśli należałoby uznać, że dochodzenie to nie zostało wszczęte w rozsądnym terminie, stwierdzenie to nie wystarcza, aby udowodnić, że Rzecznik działał w złej wierze.

234 Po szóste, skarżąca uważa, że Rzecznik wiedział, iż nowe dochodzenie, które postanowił wszcząć w lipcu 2010 r., było skazane na niepowodzenie, ponieważ wiedział on, że Parlament zniszczył wszystkie dane związane z jej aktami w marcu 2010 r. Zdaniem skarżącej nowe dochodzenie stanowiło zatem jedynie próbę ukrycia poważnego zaniedbania przy prowadzeniu pierwszego dochodzenia i wskazuje na rażącą stronniczość Rzecznika na korzyść Parlamentu.

235 Argumenty te są bezzasadne. Z powodów przedstawionych w pkt 206 i nast. powyżej skarżąca nie wykazuje bowiem ani tego, że Rzecznik wiedział, iż Parlament zamierza zniszczyć całość jej akt, ani tego, że dochodzenie z inicjatywy Rzecznika było skazane na niepowodzenie. W konsekwencji okoliczności te nie pozwalają na stwierdzenie zamiaru ukrycia oczywistego zaniedbania ani na wykazanie stronniczości ze strony Rzecznika względem Parlamentu.

236 Po siódme, skarżąca uważa, że Rzecznik działał w złej wierze i próbował ukryć popełnione przez niego uchybienie, gdy stwierdził w decyzji z dnia 31 marca 2011 r. brak niewłaściwego administrowania wyłącznie w oparciu o twierdzenia Parlamentu i gdy odmówił zasięgnięcia informacji u innych instytucji i organów z własnej inicjatywy. W tym względzie Sąd stwierdza, że w niniejszej sprawie okoliczność, iż Rzecznik błędnie oparł się na twierdzeniach Parlamentu, nie wykazuje w sposób zgodny z wymogami prawa istnienia złej wiary Rzecznika czy zamiaru ukrycia własnego uchybienia. Podobnie nie stanowi dowodu na złą wiarę Rzecznika lub na ukrycie przez niego jakiegokolwiek uchybienia okoliczność, że w niniejszym przypadku odmówił on dalszego prowadzenia dochodzenia z własnej inicjatywy w następstwie odmowy współpracy skarżącej w ramach tego dochodzenia (zob. pkt 153 i nast. powyżej).

237 Po ósme, skarżąca uważa, że okoliczność, iż otrzymała ona na tydzień przed wydaniem decyzji z dnia 22 października 2007 r. pismo informujące ją o warunkach zniszczenia danych znajdujących się w jej aktach kandydatury, świadczy o tym, że Parlament dowiedział się przed nią o tej decyzji. Sąd stwierdza, że takie hipotetyczne rozważania nie pozwalają na stwierdzenie istnienia zmowy między Parlamentem i Rzecznikiem.

238 Po dziewiąte, skarżąca zarzuca, że Rzecznik postępował w sposób wewnętrznie sprzeczny, ponieważ z jednej strony zaakceptował ze skutkiem natychmiastowym fakt, że EPSO zarządzało listą przydatności do pracy kandydatów, na której umieszczone było nazwisko skarżącej w swojej bazie danych, a z drugiej strony odmówił publikacji tej listy w Dzienniku Urzędowym z tego powodu, że nie należało stosować z mocą wsteczną zasad dotyczących publikacji. W tym względzie Sąd stwierdza, że skarżąca nie wyjaśniła w dostatecznym stopniu powodów, dla których uznała, iż postępowanie takie było wewnętrznie sprzeczne. Ponadto, w każdym wypadku, nawet jeśli postępowanie takie miałoby się okazać wewnętrznie sprzeczne, nie wystarcza ono do wykazania istnienia zmowy między Parlamentem i Rzecznikiem.

239 Po dziesiąte, skarżąca powtarza swoje argumenty w odniesieniu do okresu ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, a mianowicie, po pierwsze, że Rzecznik przyjął z zadowoleniem, iż Parlament przedłużył ważność tej listy, nie uwzględniając braku odpowiedzi tego ostatniego na jej wniosek o przedłużenie, i po drugie, że Rzecznik nie przeprowadził dochodzenia w przedmiocie domniemanej dyskryminacji skarżącej w porównaniu z pozostałymi laureatami konkursu EUR/A/151/98, wnioskując na tej podstawie istnienie złej wiary lub stronniczości Rzecznika. W odniesieniu do tych argumentów należy przypomnieć, że z powodów przedstawionych w pkt 125 i nast. powyżej, skarżąca niesłusznie podnosi, że Parlament nie udzielił jej odpowiedzi. Ponadto, w odniesieniu do dyskryminacji, popełnione uchybienie (zob. pkt 197 i nast. powyżej) nie wystarcza do wykazania złej wiary lub stronniczości Rzecznika.

240 Po jedenaste, skarżąca uznaje za wysoce podejrzane, że Rzecznik nie przedstawił pisma skierowanego do Parlamentu w dniu 24 maja 2007 r. oraz odpowiedzi Parlamentu z dnia 31 maja 2007 r. dotyczących przedłużenia okresu ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, na której widniało jej nazwisko. W związku z tym, że Rzecznik przedstawił rzeczone dokumenty w swojej duplice, wspomniany argument stał się bezprzedmiotowy.

241 Ponadto skarżąca uważa, że okoliczność, iż w decyzji z dnia 31 maja 2011 r. Rzecznik wypaczył treść pisma Parlamentu z dnia 6 czerwca 2007 r., stwierdzając, że ten ostatni poinformował skarżącą o decyzji w przedmiocie przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, stanowi przesłankę złej wiary Rzecznika oraz istnienia zmowy między nim i Parlamentem.

242 W tym względzie należy zauważyć, że w piśmie z dnia 6 czerwca 2007 r. przedstawiciel Parlamentu wskazał, że pismo z dnia 15 maja 2007 r., w którym skarżąca domagała się przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, zostało mu przekazane w celu udzielenia na nie odpowiedzi i że poświęcił mu on szczególną uwagę. Ponadto przedstawiciel Parlamentu poinformował skarżącą, że na wniosek Rzecznika w oczekiwaniu na wyniki badania akt sprawy sekretarz generalny Parlamentu zwrócił się do swoich służb o „wszczęcie procedury przedłużenia [ważności wspomnianej listy przydatności do pracy] do dnia 31 sierpnia 2007 r.”.

243 Ponadto w decyzji z dnia 31 marca 2011 r. Rzecznik stwierdził, co następuje:

„W odniesieniu do kwestii, czy Parlament powinien udzielić wyraźnej odpowiedzi na pismo skarżącej z dnia 15 maja 2007 r., należy przypomnieć, że w piśmie tym skarżąca domagała się od Parlamentu przedłużenia ważności przedmiotowej listy rezerwy kadrowej. Rzecznik uważa, że jest oczywiste, iż zasada dobrej administracji wymaga, żeby Parlament odpowiedział na to pismo. Na podstawie szczegółowej analizy informacji przedłożonych w [skardze] okazuje się jednak, że odpowiedź taka została wysłana. Pismem z dnia 6 czerwca 2007 r. Parlament poinformował skarżącą, że w następstwie wniosku Rzecznika postanowił on przedłużyć ważność przedmiotowej listy rezerwy kadrowej do dnia 31 sierpnia 2007 r. Kopia tego pisma została przesłana Rzecznikowi przez skarżącą w dniu 8 czerwca 2007 r. W związku z tym [nie można] stwierdzić w odniesieniu do tego aspektu sprawy, że miał miejsce przypadek niewłaściwego administrowania”.

244 W związku z powyższym jest oczywiste, że pismo Parlamentu z dnia 6 czerwca 2007 r. stanowi odpowiedź na pismo z dnia 15 maja 2007 r. Następnie należy podkreślić, że w piśmie tym skarżąca została poinformowana o rozpoczęciu procedury przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 do dnia 31 sierpnia 2007 r. W związku z tym, że procedura ta została wszczęta z inicjatywy sekretarza generalnego Parlamentu, że wiązała się z jego zgodą na takie przedłużenie oraz że powiadomiono o niej skarżącą, powinna ona była zrozumieć, iż ważność wspomnianej listy zostanie przedłużona do dnia 31 sierpnia 2007 r. Pismo to nie świadczy zatem ani o złej wierze Rzecznika, ani o istnieniu zmowy między nim i Parlamentem.

245 Po dwunaste, skarżąca uważa, że okoliczność, iż Rzecznik odpowiedział na jej pisma z dni 19 października 2007 r. i 24 stycznia 2008 r. w dniu 1 lipca 2008 r., czyli wkrótce po tym, jak w dniu 6 maja 2008 r. skierowała ona do francuskiej prezydencji Rady swoje żale pod jego adresem, stanowi wskazówkę na istnienie zmowy między Rzecznikiem i Parlamentem, do którego francuska prezydencja zwróciła się z pytaniami w tym względzie. Argument ten jest bezzasadny. Skarżąca potwierdziła bowiem na rozprawie, że okoliczność ta nie stanowi dowodu na istnienie takiej zmowy. Ponadto udzielenie przez Rzecznika odpowiedzi na pisma skarżącej wkrótce po tym, jak prezydencja francuska zwróciła się z pytaniami do Parlamentu, co skarżąca uznaje jedynie za prawdopodobne, nie stanowi wskazówki na istnienie zmowy między Rzecznikiem i Parlamentem.

246 W konsekwencji różne argumenty przedstawione przez skarżącą, rozważane w całości lub oddzielnie, nie pozwalają wykazać złej wiary, stronniczości ani subiektywnego podejścia Rzecznika. Podobnie różne argumenty przedstawione przez skarżącą, rozważane w całości lub oddzielnie, nie pozwalają wykazać istnienia zmowy między Rzecznikiem i Parlamentem.

247 W zakresie, w jakim skarżąca podnosi zarzut nadużycia władzy, należy przypomnieć, że pojęcie nadużycia władzy ma w prawie Unii precyzyjny zakres i odnosi się do sytuacji, w której organ administracyjny wykorzystuje swoje uprawnienia w celu innym niż ten, dla którego zostały mu one

nadane. Wydanie decyzji stanowi nadużycie władzy jedynie wtedy, gdy na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych przesłanek okazuje się, że decyzja została wydana dla osiągnięcia innych celów niż te, na które się powołano [wyroki: z dnia 25 czerwca 1997 r., Włochy/Komisja, C-285/94, Rec, EU:C:1997:313, pkt 52; z dnia 12 kwietnia 2013 r., Du Pont de Nemours (France) i in./Komisja, T-31/07, EU:T:2013:167, pkt 334].

248 Żaden z argumentów przedstawionych przez skarżącą powyżej nie pozwala na stwierdzenie, na podstawie obiektywnych, istotnych i spójnych przesłanek, że Rzecznik wydał swoje decyzje w celu ukrycia niezgodnych z prawem działań, jakie popełnił on sam oraz Parlament w ramach administrowania listą przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

249 Należy zatem oddalić w całości zarzut trzeci podniesiony przez skarżącą.

4. W przedmiocie niezgodnych z prawem działań z uwagi na naruszenie zasady staranności, „dobrej administracji" oraz poszanowania rozsądnego terminu, art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji, a także art. 41 karty praw podstawowych.

a) Wprowadzenie

250 W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że przy prowadzeniu dochodzeń w niniejszym przypadku Rzecznik naruszył zasady staranności, „dobrej administracji" oraz poszanowania rozsądnego terminu, art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji, a także art. 41 karty praw podstawowych.

251 Argumenty przedstawione przez skarżącą w ramach niniejszego zarzutu dotyczące zaniedbania Rzecznika przy prowadzeniu przedmiotowych dochodzeń, ukrywania błędów i niezbadania kwestii poufności są zbieżne z argumentami podniesionymi w ramach trzech pierwszych zarzutów. Należy zatem odwołać się do oceny dokonanej odnośnie do powyższych zarzutów w ramach badania tych zarzutów.

b) W przedmiocie poszanowania rozsądnego terminu

252 W odniesieniu do zarzucanego naruszenia rozsądnego terminu należy przypomnieć, że na podstawie art. 41 karty praw podstawowych każdy ma prawo do rozpatrzenia swojej sprawy w rozsądnym terminie przez instytucje i organy Unii. Ponadto, zgodnie z orzecznictwem, jeżeli żaden przepis prawa Unii nie określa czasu trwania postępowania, „rozsądny" charakter terminu, w jakim instytucja wydała sporny akt, powinien być oceniany w świetle wszystkich okoliczności każdej sprawy, w szczególności znaczenia sporu dla zainteresowanego, złożoności sprawy i zachowania stron. Rozsądny charakter terminu nie może być zatem określony poprzez odniesienie do konkretnej górnej granicy, ustalonej w sposób abstrakcyjny, lecz powinien być oceniany w każdym przypadku w świetle okoliczności sprawy (zob. wyrok z dnia 16 września 2013 r., De Nicola/EBI, T-264/11 P, Zb.Orz.SP, EU:T:2013:461, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

253 W niniejszym przypadku skarżąca uważa, że Rzecznik naruszył ciążący na nim obowiązek rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, po pierwsze z uwagi na to, że musiały upłynąć blisko trzy lata od wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r., aby przyznał on, iż konieczne było jeszcze dokonanie pewnych wyjaśnień, oraz po drugie, że ostateczne zakończenie postępowania zajęło mu ponad cztery lata. Ponadto zarzuca ona Rzecznikowi, że udzielał odpowiedzi na niektóre jej pisma w nierozsądnym terminie.

254 W odniesieniu do tych argumentów należy odróżnić, po pierwsze, okres od momentu wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r. do momentu rozpoczęcia dochodzenia z inicjatywy Rzecznika w dniu 29 czerwca 2010 r., podczas którego skarżąca kilkakrotnie zwracała się do Rzecznika (zwany dalej „pierwszym okresem") oraz po drugie, okres od momentu rozpoczęcia dochodzenia z własnej

inicjatywy w dniu 29 czerwca 2010 r. do momentu wydania decyzji z dnia 31 marca 2011 r. kończącej to dochodzenie (zwany dalej „drugim okresem"). Ocena, czy Rzecznik dochował rozsądnego terminu, musi być bowiem dokonana w świetle sposobu, w jaki przeprowadzono postępowania prowadzące do przyjęcia różnych aktów, a nie zasadności powodów przedstawionych przez strony w tych aktach.

255 I tak, pierwszy okres nie odnosi się do postępowania w ścisłym tego słowa znaczeniu, lecz wniosków kierowanych przez skarżącą do Rzecznika, na które ten powinien był odpowiedzieć w rozsądnym terminie. Natomiast drugi okres dotyczy konkretnie postępowania dochodzeniowego prowadzącego do wydania decyzji.

256 W odniesieniu do pierwszego okresu, w dniu 24 stycznia 2008 r. skarżąca zażądała ponownego wszczęcia dochodzenia ze względu na to, że Rzecznik nie udzielił odpowiedzi ani nie uwzględnił w decyzji z dnia 22 października 2007 r. okoliczności zawartych w jej piśmie z dnia 19 października 2007 r. W dniu 1 lipca 2008 r. Rzecznik udzielił odpowiedzi na te pisma, odmawiając ponownego wszczęcia dochodzenia. Rzecznik udzielił zatem odpowiedzi odpowiednio osiem i pięć miesięcy po otrzymaniu pism skarżącej, przy czym nie przedstawiono żadnych szczególnych okoliczności uzasadniających te opóźnienia w odpowiedzi. Jak przyznaje Rzecznik, opóźnienia te były nieuzasadnione. W braku bowiem innych okoliczności odpowiedź w niniejszym przypadku odmawiająca ponownego wszczęcia dochodzenia nie uzasadnia takiego upływu czasu.

257 W dniu 14 lipca 2008 r. skarżąca zwróciła się do Rzecznika o przekazanie pewnych dokumentów dotyczących rozpowszechnienia informacji o wpisaniu jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. W dniu 21 lipca 2008 r. Rzecznik odpowiedział na to pismo. Udzielenie na nie odpowiedzi nastąpiło w rozsądnym terminie.

258 W dniu 1 sierpnia 2008 r. skarżąca skierowała do Rzecznika pismo w odpowiedzi na jego pismo z dnia 21 lipca 2008 r. W dniu 1 października 2008 r. Rzecznik udzielił odpowiedzi na to pismo. Udzielenie na nie odpowiedzi nastąpiło w rozsądnym terminie.

259 W dniu 8 października 2008 r. skarżąca odpowiedziała na pismo Rzecznika z dnia 1 października 2008 r. W końcowej części pisma skarżącej znajduje się następujący fragment zdania: „zabraniam Państwu ponownie się do mnie zwracać". Biorąc pod uwagę treść tego pisma, nie można zarzucić Rzecznikowi, że nie udzielił na nie odpowiedzi.

260 W odniesieniu do odpowiedzi na pisma od pani P. skarżąca nie może powołać się na ewentualny nierozsądny termin udzielenia na nie odpowiedzi, ponieważ nie była ona ich adresatem.

261 W odniesieniu do drugiego okresu nie można uznać, by okres, jaki upłynął od dnia 29 czerwca 2010 r., czyli daty rozpoczęcia dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, do dnia 31 marca 2011 r., czyli daty wydania decyzji kończącej to dochodzenie, był nadmiernie długi, gdyż obie te daty dzieli niecały rok.

262 W zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że uwagi Parlamentu, które otrzymał w dniu 20 marca 2007 r., przedstawił jej dopiero w dniu 3 maja 2007 r., Rzecznik słusznie zauważa, że w swoim piśmie z dnia 3 maja 2007 r. nie ograniczył się on tylko do przekazania opinii Parlamentu. Poinformował on w nim również skarżącą o swojej decyzji o wszczęciu dochodzenia, co zakłada przeprowadzenie analizy. Okres ten nie jest zatem nadmiernie długi.

c) W przedmiocie poszanowania kodeksu dobrej administracji

263 W zakresie, w jakim skarżąca podnosi naruszenie art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji, należy zauważyć, że kodeks ten nie jest aktem normatywnym, lecz uchwałą Parlamentu wnoszącą zmiany do przedłożonego mu przez Rzecznika projektu i wzywającą Komisję do przedstawienia w tym zakresie wniosku ustawodawczego (zob. wyrok z dnia 11 maja 2010 r., PC-Ware Information

Technologies/Komisja, T-121/08, Zb.Orz., EU:T:2010:183, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto Rzecznik wskazał we wprowadzeniu do rzeczonego kodeksu, że nie jest on aktem prawnie wiążącym.

264 Przyjmując zatem kodeks dobrej administracji, Rzecznik nie miał na celu ustanowienia norm prawnych przyznających uprawnienia jednostkom. W konsekwencji ich nieprzestrzeganie nie wystarcza do stwierdzenia wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie jednostkom praw, które może skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii. Przepisy tego kodeksu mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii tylko w zakresie, w jakim stanowią wyrażenie prawa podstawowego do dobrej administracji zawartego w art. 41 karty praw podstawowych.

265 W zakresie, w jakim skarżąca zarzuca Rzecznikowi, że wielokrotnie nie udzielał on odpowiedzi na jej pisma ani nie potwierdzał ich odbioru przez kilka miesięcy, skutkiem czego naruszył art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji, Sąd stwierdza, że argument ten powinien zostać oddalony ze względu na brak precyzji. Skarżąca nie uściśliła bowiem, na które pisma Rzecznik nie odpowiedział lub nie potwierdził ich odbioru. Ponadto, w odniesieniu do zasady, zgodnie z którą w stosunku do każdego kierowanego do instytucji pisma wydawane jest potwierdzenie odbioru w terminie dwóch tygodni, zawartej w art. 14 kodeksu dobrej administracji, Sąd stwierdza, że mamy tu do czynienia jedynie z zasadą formalną, która nie została wyraźnie przewidziana w art. 41 karty praw podstawowych. Nieprzestrzeganie tej zasady nie może zatem stanowić wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej mającej na celu przyznanie jednostkom praw, które może skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

266 W zakresie, w jakim skarżąca powołuje się na zasadę zawartą w art. 17 kodeksu dobrej administracji, zgodnie z którą urzędnik czuwa nad tym, aby w sprawie każdego wniosku lub skargi skierowanej do instytucji decyzja została podjęta w stosownym terminie, bez opóźnienia, a w żadnym razie nie później niż dwa miesiące po wpłynięciu danego wniosku lub skargi, Sąd stwierdza, że ten dwumiesięczny termin nie jest bezwzględnie obowiązujący. Poszanowanie ustanowionej w karcie praw podstawowych zasady rozsądnego terminu przy rozpatrywaniu skargi należy oceniać w świetle okoliczności danej sprawy. Tymczasem poszanowanie zasady rozsądnego terminu przy rozpatrywaniu skargi było już przedmiotem analizy w pkt 252 i nast. powyżej.

267 Z wyżej wymienionych powodów należy oddalić argumenty skarżącej dotyczące art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji.

d) W przedmiocie braku dostępu do akt

268 W zakresie, w jakim skarżąca podnosi, że „postawa Rzecznika w trakcie całego postępowania stanowi również naruszenie art. 41 karty praw podstawowych […] ze względu […] na brak dostępu do akt, brak przejrzystości”, Sąd stwierdza, że skarżąca nie uściśla w sposób wystarczający swojego argumentu. Nie przedstawia ona, w jaki sposób w niniejszym przypadku Rzecznik naruszył obowiązek udzielenia dostępu do akt oraz przejrzystości. W konsekwencji argument ten należy oddalić.

e) Wnioski

269 W związku z powyższym, z wyłączeniem argumentów zbieżnych z argumentami przedstawionymi w ramach poprzednich zarzutów, wyłącznie nadmiernie długi okres do udzielenia odpowiedzi na pisma określone w pkt 256 powyżej stanowi uchybienie. Ponieważ skarżąca ma prawo do tego, aby jej wnioski były rozpatrywane w rozsądnym terminie, nieprzestrzeganie tego terminu stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej mającej na celu przyznanie jednostkom praw, które może skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii.

D – *W przedmiocie szkody i związku przyczynowego*

a) Uwagi wstępne

270 Skarżąca utrzymuje, że poniosła zarówno szkodę majątkową, jak i doznała krzywdy z uwagi na uchybienia popełnione przez Rzecznika.

271 W odniesieniu do szkody majątkowej skarżąca twierdzi zasadniczo, że z powodu uchybień popełnionych przez Rzecznika utraciła ona realną szansę zatrudnienia w charakterze urzędnika. W konsekwencji skarżąca domaga się zapłacenia „wynagrodzeń" począwszy od czerwca 2005 r. do dnia 31 marca 2026 r., czyli od dnia wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 do dnia osiągnięcia przez nią zwykłego wieku emerytalnego wraz ze świadczeniami emerytalnymi lub przynajmniej części tej kwoty, aby uwzględnić utratę szansy zatrudnienia. W zakresie oceny utraty szansy skarżąca uważa, że Sąd mógłby zastosować współczynnik odpowiadający utracie szansy zatrudnienia, biorąc pod uwagę w szczególności okoliczność, że była ona jedyną kandydatką, która pozostała na wspomnianej liście przydatności do pracy. Skarżąca szacuje szkodę poniesioną w przeszłości na 559 382,13 EUR. Co do przyszłości, zwraca się ona do Sądu o zasądzenie od Rzecznika na jej rzecz zapłaty miesięcznych kwot netto, począwszy od maja 2011 r. do marca 2026 r., odpowiadających wynagrodzeniu określonemu dla urzędników kategorii AD począwszy od grupy zaszeregowania AD 9 stopień 2, drugi rok, biorąc pod uwagę normalny przebieg kariery urzędnika należącego do tej grupy zaszeregowania, wraz z odpowiednimi składkami na ubezpieczenie emerytalne i zdrowotne lub co najmniej części tych kwot.

272 W zakresie krzywdy skarżąca uważa, że doznała jej ze względu na zajadłość Parlamentu w stosunku do niej oraz ze względu na oczywiste zaniedbanie Rzecznika, który powinien chronić prawa obywateli. Uważa ona, że postępowanie przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich okazało się być stratą czasu, energii i pieniędzy. Ponadto wskazuje ona, że utraciła wszelkie zaufanie do tego organu ustanowionego na mocy traktatu celem udzielania jej wsparcia z powodu zachowania Parlamentu, co w jej przekonaniu wyrządziło jej krzywdę. Same przeprosiny nie są w stanie naprawić uszczerbku natury psychologicznej spowodowanej tymi uchybieniami, a dochodzenie z inicjatywy Rzecznika nie pozwoliło w żaden sposób zaradzić błędom popełnionym w decyzji z dnia 22 października 2007 r. Skarżąca szacuje zatem zadośćuczynienie za krzywdę ex æquo et bono na 50 000 EUR. Rzecznik kwestionuje wszystkie argumenty przedstawione przez skarżącą.

273 W celu oceny tych różnych argumentów należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzialność Unii może powstać tylko wtedy, gdy skarżąca faktycznie poniosła rzeczywistą i pewną szkodę (wyroki: z dnia 27 stycznia 1982 r., De Franceschi/Rada i Komisja, 51/81, EU:C:1982:20, pkt 9 i z dnia 16 stycznia 1996 r., Candiotte/Rada, T-108/94, Rec, EU:T:1996:5, pkt 54).

274 Do skarżącej należy przedstawienie sądowi Unii dowodów w celu ustalenia istnienia i zakresu takiej szkody (zob. podobnie wyroki: z dnia 21 maja 1976 r., Roquette frères/Komisja, 26/74, Rec, EU:C:1976:69, s. 677, pkt 22–24; z dnia 9 stycznia 1996 r., Koelman/Komisja, T-575/93, Rec, EU:T:1996:1, pkt 97; z dnia 28 kwietnia 1998 r., Dorsch Consult/Rada i Komisja, T-184/95, Rec, EU:T:1998:74, pkt 60). Ponadto, zgodnie z orzecznictwem, skarga o odszkodowanie nie podlega oddaleniu, jeśli pomimo utrzymujących się wątpliwości co do dokładnego wymiaru szkody, jest ona bezsprzeczna i możliwa do oszacowania w sensie ekonomicznym (zob. podobnie ww. w pkt 68 wyrok Agraz i in./Komisja, EU:C:2006:708, pkt 42).

275 Wreszcie zgodnie z orzecznictwem, w ramach skargi o odszkodowanie przyjmuje się istnienie związku przyczynowego, jeżeli wystąpi wystarczająco bezpośrednie powiązanie przyczyny i skutku między zachowaniem zarzucanym instytucji a podnoszoną szkodą, przy czym ciężar wykazania tego związku spoczywa na skarżącym. Zarzucane zachowanie musi zatem stanowić decydującą przyczynę

poniesionej szkody (zob. wyrok z dnia 18 grudnia 2009 r., Arizmendi i in./Rada i Komisja, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 i T-484/04, Zb.Orz., EU:T:2009:530, pkt 85 i przytoczone tam orzecznictwo).

b) W przedmiocie szkody majątkowej i związku przyczynowego między tą szkodą a niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika

276 Należy na wstępie oddalić wniosek skarżącej o zasądzenie od Unii odszkodowania za niezgodne z prawem działania, jakich dopuścił się Rzecznik w zakresie, w jakim wniosek ten dotyczy zapłaty całego wynagrodzenia, jakie pobierałaby skarżąca, gdyby została zatrudniona od czerwca 2005 r., tj. daty wpisania jej nazwiska na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 do osiągnięcia przez nią zwykłego wieku emerytalnego wraz ze świadczeniami emerytalnymi.

277 Wpisanie nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 nie oznaczało bowiem przyznania jej prawa do bycia zatrudnioną. Zakres uznania przysługujący instytucjom odnośnie do zatrudnienia laureatów konkursu stoi na przeszkodzie przyznaniu takiego prawa. W konsekwencji szkoda poniesiona z uwagi na uchybienie związane z wpisaniem nazwiska danej osoby na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu nie może odpowiadać utracie wynagrodzenia wynikającego z utraty tego prawa (zob. podobnie wyrok z dnia 21 lutego 2008 r., Komisja/Girardot, C-348/06 P, Zb.Orz., EU:C:2008:107, pkt 65).

278 W związku z powyższym nie można uznać, by niezgodne z prawem działania Rzecznika spowodowały szkodę równorzędną szkodzie, jaką doznałaby osoba, której przysługiwało prawo do bycia zatrudnioną.

279 Następnie, w odniesieniu do podniesionej przez skarżącą utraty szansy zatrudnienia, Sąd stwierdza, że w przeciwieństwie do tego, co podniósł Rzecznik, wniosek ten nie jest niedopuszczalny ze względu na brak wystarczającej precyzji.

280 O ile bowiem Trybunał uznał, że ustalenie metody pozwalającej na dokładne określenie szansy na zatrudnienie w instytucji i w konsekwencji oceny szkody wynikającej z takiej utraty szansy jest bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe (ww. w pkt 277 wyrok Komisja/Girardot, EU:C:2008:107, pkt 60), o tyle nie wywnioskował on z tego, że skarga o odszkodowanie za utratę szansy powinna być z urzędu odrzucona jako niedopuszczalna lub oddalona jako bezzasadna. W niniejszym przypadku skarżąca przedstawiła metodę dla obliczenia utraty szansy z wystarczającą dokładnością. Odwołując się bowiem do wyroku Girardot, wniosła ona o zastosowanie współczynnika ustalonego na podstawie wartości wynagrodzenia, jeśli zostałaby zatrudniona począwszy od czerwca 2005 r. w grupie zaszeregowania AD 8 stopień 4 do 2026 r., biorąc pod uwagę normalny przebieg kariery urzędnika należącego do tej samej grupy zaszeregowania, wraz ze składkami na ubezpieczenie emerytalne i zdrowotne oraz biorąc pod uwagę okoliczność, że była ona jedyną kandydatką pozostającą na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

281 Należy jednakże oddalić żądanie odszkodowania skarżącej za utratę szansy na zatrudnienie z tego względu, że nie wystąpił wystarczająco bezpośredni związek przyczynowy między wspomnianą szkodą a niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika.

282 Wypaczenie przez Rzecznika treści opinii Parlamentu w decyzji z dnia 22 października 2006 r. (zob. pkt 102 powyżej) nie oznacza bowiem, że skarżąca utraciła szansę na zatrudnienie. Nawet jeśli Rzecznik stwierdził, że Parlament nie wskazał w swojej opinii, że lista przydatności do pracy kandydatów, na której widniało nazwisko skarżącej, została udostępniona innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii, nie wynikało z tego ani to, że Rzecznik stwierdził brak przekazania tej listy innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii, ani to, że skarżąca utraciła szansę na zatrudnienie.

283 W odniesieniu do naruszenia przez Rzecznika ciążącego na nim obowiązku staranności należy stwierdzić, że decydującą przyczyną potencjalnej utraty szansy na zatrudnienie przez skarżącą mogłyby być działania Parlamentu, a nie Rzecznika. Tylko bowiem w przypadku, gdyby Parlament, po pierwsze, nie poinformował swoich DG i innych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii o umieszczeniu nazwiska skarżącej na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz po drugie, nie wpisał nazwiska skarżącej na wspomnianą listę przez okres równoważny temu, przez jaki były wpisane nazwiska pozostałych laureatów tego konkursu, skarżąca utraciłaby potencjalnie szansę na zatrudnienie.

284 Jeśli Rzecznik stwierdziłby, że Parlament naruszył ciążący na nim obowiązek dobrej administracji, nie informując we właściwym czasie swoich DG oraz innych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii o wpisaniu nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz nie przyznając skarżącej identycznego okresu wpisania na listę przydatności do pracy, jak pozostałym laureatom, Rzecznik powinien był wspólnie z Parlamentem znaleźć polubowne, satysfakcjonujące skarżącą rozwiązanie w celu wyeliminowania niewłaściwego administrowania. W przypadku gdy polubowne rozwiązanie nie jest możliwe lub gdy nie można go znaleźć, Rzecznik może bądź sformułować uwagę krytyczną, bądź sporządzić specjalne sprawozdanie zawierające zalecenia wstępne (zob. art. 3 ust. 5–7 decyzji 94/262 oraz art. 6–8 przepisów wykonawczych).

285 Jak przyznała skarżąca, żaden z tych środków podjętych przez Rzecznika względem Parlamentu nie jest prawnie wiążący. Zakończenie współpracy polubownym rozwiązaniem zależy zarówno od Rzecznika, jak i Parlamentu. Jednak ponieważ środki, jakie może podjąć Rzecznik względem Parlamentu nie są wiążące, nie mogą być one traktowane jako decydująca przyczyna poniesionej szkody polegającej na utracie szansy zatrudnienia przez skarżącą (zob. podobnie i analogicznie ww. w pkt 275 wyrok Arizmendi i in./Rada i Komisja, EU:T:2009:530, pkt 93).

286 Oceny tej nie może podważyć argument skarżącej, że Parlament postępował zawsze według zaleceń Rzecznika, a odmowa Parlamentu w tym względzie mogła stanowić podstawę do wystąpienia ze skargą o odszkodowanie przeciwko Parlamentowi. Skarżąca nie przedstawia bowiem dowodów na poparcie swojego twierdzenia odnośnie do stosowania się Parlamentu do tych zaleceń. Ponadto, nawet jeśli takie twierdzenie zostałoby udowodnione, nie wykazywałoby to wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowego między niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika a utratą szansy na zatrudnienie przez skarżącą. Także okoliczność, że odmowa Parlamentu zastosowania się do tych zaleceń może stanowić podstawę do wystąpienia ze skargą o odszkodowanie, nie czyni ich wiążącymi.

287 Wreszcie, w odniesieniu do naruszenia przez Rzecznika rozsądnego terminu (zob. pkt 252 i nast. powyżej), należy stwierdzić, że opóźnienie Rzecznika w udzieleniu odpowiedzi na niektóre pisma skarżącej nie może stanowić decydującej przyczyny utraty przez nią szansy zatrudnienia. Brakuje bowiem wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowego między opóźnieniem w przesłaniu tych odpowiedzi a utratą szansy zatrudnienia przez skarżącą w charakterze urzędnika. Nie można zakładać, że odpowiedź udzielona w rozsądnym terminie miałaby inną treść i byłaby korzystna dla skarżącej.

c) W przedmiocie krzywdy i związku przyczynowego między tą krzywdą a niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika

288 Należy wpierw zauważyć, że domniemana zajadłość Parlamentu w stosunku do skarżącej nie stanowi niezgodnego z prawem działania Rzecznika, a tym samym nie można w ramach niniejszej sprawy przyznać żadnego zadośćuczynienia za krzywdę w tym względzie, ponieważ sprawa ta dotyczy wyłącznie odpowiedzialności Unii z powodu zachowania Rzecznika.

289 Ponadto twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym niezgodne z prawem działania Rzecznika były dla niej „stratą pieniędzy” dotyczy szkody majątkowej. Tymczasem należy stwierdzić, że twierdzenie to jest zbyt niejasne, by można było określić, że szkoda jest rzeczywista i pewna. Tym samym nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu.

290 Następnie, w zakresie, w jakim skarżąca uważa, że niezgodne z prawem działania Rzecznika spowodowały u niej poczucie straty czasu i energii oraz poskutkowały utratą zaufania do tego organu, należy zauważyć, iż bezsprzeczne jest, że wypaczenie treści opinii Parlamentu i brak staranności przy prowadzeniu dochodzenia związanego z wydaniem decyzji z dnia 22 października 2007 r. miały nieuchronny wpływ na zaufanie skarżącej do tego organu, który został ustanowiony na rzecz zwalczania przypadków niewłaściwego administrowania ze strony instytucji Unii. Podobnie, w ramach dochodzenia z inicjatywy Rzecznika, brak staranności przy prowadzeniu dochodzenia w przedmiocie istnienia dyskryminacji związanej z okresem wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 w porównaniu z okresem wpisania nazwisk pozostałych laureatów, podważył w sposób nieuchronny zaufanie skarżącej do urzędu Rzecznika Praw Obywatelskich. Nieuzasadnione opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi na niektóre pisma skarżącej, w których wnosiła ona o ponowne wszczęcie dochodzenia na tej podstawie, że decyzja z dnia 22 października 2007 r. zawierała błąd, przyczyniło się jeszcze bardziej do utraty tego zaufania. Wspomniane uchybienia wywołały ponadto u skarżącej poczucie straty czasu i energii przy usiłowaniu zgłoszenia Rzecznikowi przypadku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu, co się tyczy wpisania jej nazwiska na wspomnianą listę.

291 Szkoda spowodowana niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika została zmniejszona pewnymi podjętymi przez niego działaniami. I tak, błędne przytoczenie opinii Parlamentu w decyzji z dnia 22 października 2007 r. zostało skorygowane przez Rzecznika w dniu 29 czerwca 2010 r. (zob. pkt 166 powyżej). Rzecznik przeprosił ponadto za opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi i za swoje błędy. Wreszcie Rzecznik wszczął nowe dochodzenie z inicjatywy własnej.

292 Jednakże w niniejszym przypadku działania Rzecznika, o których mowa w pkt 291 powyżej, są niewystarczające w celu zrekompensowania w całości krzywdy doznanej ze względu na niezgodne z prawem działania. Dochodzenie z inicjatywy Rzecznika zostało bowiem wszczęte dopiero długo po tym, jak skarżąca zaskarżyła istnienie błędów w decyzji z dnia 22 października 2007 r. oraz dopiero po interwencji członka Parlamentu. W odniesieniu w szczególności do wypaczenia treści opinii Parlamentu przez Rzecznika we wspomnianej decyzji, należy stwierdzić, że skarżąca zgłosiła to w swoim piśmie z dnia 1 sierpnia 2008 r., a Rzecznik nie skorygował początkowo tego wypaczenia (zob. pismo z dnia 1 października 2008 r.). Dopiero po piśmie pani P. z dnia 1 czerwca 2010 r., czyli ponad półtora roku po tym, jak skarżąca zgłosiła to wypaczenie treści w piśmie z dnia 29 czerwca 2010 r., Rzecznik uznał wspomniany błąd i go skorygował. W tych okolicznościach złożenie przeprosin przez Rzecznika i dokonanie przez niego korekty nie pozwalają w pełni zrekompensować krzywdy doznanej przez skarżącą spowodowanej tym wypaczeniem treści. Ponadto dochodzenie z inicjatywy Rzecznika nie pozwoliło na zrekompensowanie w pełni krzywdy doznanej przez skarżącą, ze względu na brak staranności przy prowadzeniu przez niego dochodzenia w następstwie skargi, ponieważ nie przeprowadził on skutecznie dochodzenia w kwestii przekazania DG Parlamentu oraz innym instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym Unii listy przydatności do pracy kandydatów, na której było wpisane nazwisko skarżącej. Okoliczność, że skarżąca sprzeciwiła się temu dochodzeniu z inicjatywy Rzecznika, nie podważa istnienia utraty zaufania skarżącej spowodowanej brakiem starannego przeprowadzenia przez Rzecznika dochodzenia w następstwie skargi. Przeciwnie, jej sprzeciw wobec dochodzenia z inicjatywy Rzecznika był uzasadniony wspomnianą utratą zaufania. Wreszcie złożenie przeprosin przez Rzecznika nie pozwala na naprawienie w całości krzywdy związanej z utratą zaufania skarżącej spowodowanej brakiem staranności Rzecznika przy prowadzeniu dochodzenia w następstwie skargi w odniesieniu do kwestii okresu wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 oraz okresu wpisania na niej pozostałych laureatów tego konkursu.

293 Niezgodne z prawem działania Rzecznika stanowią również decydującą przyczynę utraty zaufania skarżącej do instytucji Rzecznika Praw Obywatelskich oraz poczucia, że złożenie skargi było stratą czasu i energii. Istnieje zatem związek przyczynowy między niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika a poniesioną krzywdą w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 275 powyżej.

294 Wreszcie kwota zadośćuczynienia za doznaną przez skarżącą krzywdę ze względu na niezgodne z prawem działania popełnione przez Rzecznika powinna być oszacowana ex æquo et bono na 7 000 EUR.

III – *W przedmiocie wniosków w sprawie środków organizacji postępowania i środków dowodowych oraz przedstawienia nowych zarzutów*

A – *W przedmiocie wniosków zawartych w replice*

295 Jak wskazano w pkt 46 i nast. powyżej, skarżąca wniosła, aby Sąd zarządził szereg środków organizacji postępowania i środków dowodowych.

296 Po pierwsze, w odniesieniu do wniosku o przedłożenie dokumentów zawartych w aktach z kontroli, należy zauważyć, że skarżąca przedstawiła te dokumenty Sądowi po uzyskaniu do nich dostępu w postępowaniu w sprawie F-9/12 (zob. pisma skarżącej z dnia 25 kwietnia i 6 czerwca 2012 r.). Prezes pierwszej izby zgodził się na dołączenie tych dokumentów do akt sprawy, pod warunkiem uznania ich dopuszczalności i znaczenia dla sprawy (zob. postanowienia z dnia 23 maja 2012 r. i 19 czerwca 2012 r.).

297 Sąd uznaje przedstawione dokumenty za dopuszczalne i mające znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu (zob. pkt 94 i nast. powyżej). W związku z tym, jak przyznaje skarżąca w piśmie z dnia 25 kwietnia 2012 r., wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania, sformułowany w replice, stał się bezprzedmiotowy. Jedynie część dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., której poufność nie została zniesiona, jest jeszcze przedmiotem wniosku w sprawie środków organizacji postępowania. W tym względzie, niezależnie od zasadności utrzymania poufności niektórych fragmentów tego dokumentu, Sąd uznaje, że rozstrzygnięcie niniejszej sprawy nie wymaga dostępu do całości tego dokumentu.

298 Po drugie, bezprzedmiotowy stał się również wniosek o przedstawienie pism z dnia 24 i 31 maja 2007 r. dotyczących przedłużenia ważności listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98, ponieważ pisma te zostały załączone do dupliki.

299 Po trzecie, w odniesieniu do wniosku o stawienie się byłego rzecznika N. Diamandourosa, jak również pracowników [urzędu] Rzecznika i Parlamentu zajmujących się sprawą skarżącej (zob. pkt 46 powyżej), Sąd stwierdza, że dowody przedstawione w niniejszej sprawie są wystarczające, aby odpowiedzieć na argumenty podniesione przez skarżącą. Nie ma zatem potrzeby przesłuchiwania tych osób.

B – *W przedmiocie wniosków przedstawionych po wniesieniu dupliki*

1. Wprowadzenie

300 Po wniesieniu dupliki, w dniach 25 kwietnia, 6 czerwca, 23 października i 19 grudnia 2012 r. oraz 6 listopada 2013 r. skarżąca wniosła o możliwość przedstawienia nowych dowodów i argumentów na poparcie swojej skargi. W niektórych z tych pism wniosła również o przyjęcie przez Sąd nowych środków organizacji postępowania i środków dowodowych.

301 Mówiąc bardziej szczegółowo, w pismach z dnia 25 kwietnia i 6 czerwca 2012 r. skarżąca podniosła trzy nowe argumenty.

302 Po pierwsze, skarżąca uważa, że fakt otrzymania przez członka służb prawnych Parlamentu kopii pisma przesłanego przez Parlament do Rady dnia 21 lutego 2006 r. potwierdza, iż Parlament chciał zaszkodzić skarżącej, jak wskazała to ona w skardze. Jej zdaniem okoliczność, że nie przeprowadzono dochodzenia w celu zbadania powodów, dla których członek rzeczonych służb prawnych otrzymał do wiadomości kopię tego pisma, przeszkodził w ustaleniu prawdy. Ponadto skarżąca zauważyła, że Rzecznik nie wniósł o zniesienie poufności tego pisma.

303 Po drugie, zdaniem skarżącej, z argumentów obrony Parlamentu w sprawie F-9/12 wynika, że jej akta nie zostały zniszczone w marcu 2010 r., lecz w lipcu 2010 r., czyli po wszczęciu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika w dniu 29 czerwca 2010 r. Skarżąca wnioskuje stąd, że Parlament celowo zniszczył jej akta.

304 Po trzecie, skarżąca za niepokojący uznała fakt, że Rzecznik i Parlament usunęli listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursów dla administratorów wyspecjalizowanych i niewyspecjalizowanych w dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. Zdaniem skarżącej, pojęcie poufności zostało zinterpretowane przez Parlament w sposób bardzo stronniczy, ponieważ listy przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursów dla osób niefrancuskojęzycznych nie zostały usunięte. Skarżąca jest jednak przekonana, że istniało zapotrzebowanie na administratorów.

305 W piśmie z dnia 23 października 2012 r. skarżąca wniosła, tytułem środków organizacji postępowania i środków dowodowych, aby Sąd wezwał Parlament do przedstawienia swego wniosku z dnia 30 czerwca 2011 r. do Rzecznika oraz Rzecznika do przedstawienia jego odpowiedzi udzielonej Parlamentowi w dniu 1 lipca 2011 r., zarejestrowanych w rejestrze obejmującym dokumenty przekazane Rzecznikowi po przeprowadzeniu kontroli w Parlamencie w maju 2007 r. i znajdujące się odtąd w jego posiadaniu.

306 W dniu 19 grudnia 2012 r. skarżąca przedstawiła nowe dowody na poparcie skargi uzyskane w następstwie odpowiedzi Parlamentu i Rady na środki organizacji postępowania przyjęte przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12. Opierając się na tych dowodach, skarżąca przedstawiła następujące argumenty.

307 Po pierwsze, skarżąca powtórzyła swoje twierdzenie, że jej akta zostały zniszczone po wszczęciu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika. Jej zdaniem przemilczenie przez Rzecznika kłamstwa Parlamentu na temat zniszczenia akt konkursowych stanowiło utrudnienie w dochodzeniu prawdy. Ponadto podniosła ona, że Rzecznik nie zbadał kwestii bezprawnego zniszczenia jej akt przez Parlament.

308 Po drugie, skarżąca zarzuciła Rzecznikowi, że nie stwierdził on przypadku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu, podczas gdy ten ostatni ani nie przedstawił przedmiotowej listy przydatności do pracy kandydatów w jej wersji z czerwca 2005 r., ani kopii informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia.

309 Po trzecie, skarżąca uważa, że nie została poinformowana o liczbie wolnych stanowisk dla ogólnych administratorów w grupie zaszeregowania A 7 w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2007 r. ani o liczbie członków personelu tymczasowego o takim jak ona profilu, którzy zostali powołani w tym okresie na stanowiska w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii. Tymczasem według skarżącej taka informacja pozwoliłaby wykazać, że miała ona wszelkie szanse na bycie zatrudnioną, co mogło udowodnić rzetelne przeprowadzenie dochodzenia przez Rzecznika. Skarżąca wniosła zatem do Sądu o przyjęcie nowego środka organizacji postępowania, mającego na celu poznanie liczby wolnych stanowisk dla ogólnych administratorów w Parlamencie i Radzie w okresie od 2005 r. do sierpnia 2007 r., jak również liczby członków personelu tymczasowego i kontraktowego o podobnym profilu zatrudnionych w tym okresie, a także obywatelstwa zatrudnionych osób.

310 W piśmie z dnia 19 grudnia 2012 r. skarżąca wniosła również o przyjęcie nowych środków organizacji postępowania, a mianowicie, po pierwsze, o wezwanie Rady do przedłożenia kopii pism adresowanych do niej w dniach 9 lutego 2006 r. i 23 stycznia 2007 r. oraz, po drugie, o wezwanie Rady i Parlamentu do przedstawienia kopii wiadomości elektronicznej skierowanej przez Radę do Parlamentu w lutym 2006 r. za pośrednictwem pani E., z prośbą o przesłanie curriculum vitae skarżącej oraz jej zgłoszenia kandydatury, jak również wszelkiej ewentualnej korespondencji Rady i Parlamentu dotyczącej skarżącej i jej kandydatury.

311 W dniu 6 listopada 2013 r. skarżąca wniosła o stawienie się na rozprawie nowej rzecznik, E. O'Reilly, w celu zajęcia stanowiska w sprawie uchybień popełnionych przez jej poprzednika oraz ustalenia, w jakim zakresie przejmuje za nie odpowiedzialność lub je kwestionuje.

2. Ocena

a) W przedmiocie zaangażowania członka służb prawnych Parlamentu

312 W zakresie, w jakim skarżąca podnosi, że wiadomość elektroniczna z dnia 21 lutego 2006 r. stanowi zaczątek dowodu na to, że Parlament sprzeciwiał się jej zatrudnieniu, Sąd uznaje – biorąc pod uwagę skargę, decyzję z dnia 22 października 2007 r. oraz fakt, iż skarżąca zapoznała się z treścią wiadomości elektronicznej z dnia 21 lutego 2006 po złożeniu dupliki – ten argument za dopuszczalny.

313 Natomiast okoliczność, że członek służb prawnych Parlamentu otrzymał kopię wiadomości elektronicznej zawierającej curriculum vitae i zgłoszenie kandydatury skarżącej, wysłanej w dniu 21 lutego 2006 r. przez urzędnika Parlamentu do właściwej osoby w Radzie, nie stanowi zaczątku dowodu na to, że Parlament utrudniał powołanie skarżącej. Z okoliczności tej nie wynika, żeby Parlament miał jakiekolwiek uprzedzenia względem kandydatury skarżącej. Przesłanie kopii wiadomości członkowi służby prawnej można wytłumaczyć zamiarem administracji zapewnienia zgodności z prawem procedur poprzez ścisłe zaangażowanie służb prawnych przedmiotowej instytucji. Taka kontrola zgodności z prawem stosowanych procedur jest częścią zasadnych zadań służby prawnej.

314 Co się tyczy opinii w przedmiocie powiadomienia o kontroli wstępnej otrzymanej od inspektora ochrony danych Parlamentu Europejskiego z dnia 13 marca 2008 r., na którą powołuje się skarżąca, jest ona bez znaczenia w tym względzie, ponieważ chodzi o opinię późniejszą w stosunku do przedmiotowej wiadomości elektronicznej i ponieważ przekazanie służbie prawnej Parlamentu curriculum vitae oraz zgłoszenia kandydatury skarżącej może być uzasadnione w świetle zasadnych zadań tych służb.

315 Wreszcie w zakresie, w jakim skarżąca zauważa, że Rzecznik nigdy nie wniósł o zniesienie poufności tego dokumentu, Sąd stwierdza, iż w braku wyjaśnienia powodów, dla których Rzecznik miałby wnieść o takie zniesienie, uwaga ta nie ma znaczenia w niniejszym przypadku.

b) W przedmiocie zniszczenia akt Parlamentu

316 Skarżąca twierdzi, że Parlament świadomie zniszczył jej akta po dniu 29 czerwca 2010 r., tj. dacie rozpoczęcia dochodzenia z inicjatywy Rzecznika. Skarżąca opiera te twierdzenia na wiadomościach elektronicznych z dnia 30 czerwca i 1 lipca 2011 r. wymienionych między Parlamentem i Rzecznikiem, na załączniku do odpowiedzi na skargę w niniejszej sprawie zawierającym wykaz dokumentów stanowiących część akt Rzecznika dotyczących skargi oraz na tym, że w swojej odpowiedzi na skargę w sprawie F-9/12 Parlament wskazał, że akta skarżącej zostały zniszczone w lipcu 2010 r.

317 W tym względzie należy zauważyć, że Rzecznik przedstawił wiadomości elektroniczne z dnia 30 czerwca i 1 lipca 2011 r. i tym samym wniosek o środek organizacji postępowania w tej kwestii stał się bezprzedmiotowy.

318 Ponadto Rzecznik wskazał w niniejszej sprawie, że Parlament zniszczył akta skarżącej w marcu 2010 r., tj. przed rozpoczęciem dochodzenia z własnej inicjatywy.

319 W swoich uwagach dotyczących środków organizacji postępowania w sprawie F-9/12 Parlament zaznaczył, że błędnie określił datę zniszczenia akt skarżącej. Parlament sprostował tę datę i potwierdził, że akta skarżącej zostały zniszczone w marcu 2010 r.

320 Ponadto, w przeciwieństwie do tego, co podnosi skarżąca, z wiadomości elektronicznych z dnia 30 czerwca i 1 lipca 2011 r. nie wynika, by w tych datach Parlament był nadal w posiadaniu akt skarżącej. Przeciwnie, w wiadomości elektronicznej z dnia 30 czerwca 2011 r., po wyjaśnieniu, że akta skarżącej zostały zniszczone, przedstawiciel Parlamentu zwrócił się o przekazanie mu kopii dokumentów z akt Rzecznika odpowiadających dokumentom z akt Parlamentu, których kopie Rzecznik otrzymał podczas przeprowadzania kontroli.

321 Wreszcie, chociaż na liście dokumentów stanowiących część akt Rzecznika w sprawie skargi, odniesienie do „Dokumentów poufnych uzyskanych w drodze kontroli akt" pojawia się chronologicznie między 1 i 10 czerwca 2010 r., okoliczność ta nie świadczy o tym, że Parlament nie zniszczył rzeczonych dokumentów w marcu 2010 r. Z notatki z dnia 10 czerwca 2010 r. dotyczącej akt wynika bowiem, że istniała różnica w czasie pomiędzy wejściem w posiadanie tych dokumentów przez Rzecznika wskutek przeprowadzonej przez niego kontroli akt Parlamentu oraz ich zarejestrowaniem w aktach Rzecznika.

322 W związku z powyższym skarżąca nie wykazała, że jej akta zostały zniszczone przez Parlament po rozpoczęciu dochodzenia z inicjatywy Rzecznika. Ponadto, z przyczyn określonych w pkt 209 i nast. powyżej, Rzecznik nie dopuścił się uchybienia w związku z nieprzeprowadzeniem dochodzenia w przedmiocie zniszczenia akt skarżącej przez Parlament.

c) W przedmiocie wolnych stanowisk w okresie 2005–2007

323 Skarżąca domaga się przedstawienia listy wolnych stanowisk dla ogólnych administratorów w grupie zaszeregowania A7 w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2007 r. oraz liczby członków personelu tymczasowego o profilu takim jak skarżąca powołanych w tym okresie, a także obywatelstwa osób zatrudnionych celem udowodnienia, że miała ona wszelkie szanse zostać zatrudniona w okresie od czerwca 2005 r. do sierpnia 2007 r., gdyby Parlament nie sprzeciwiał się jej zatrudnieniu.

324 Sąd stwierdza, że nie należy uwzględnić tego wniosku, ponieważ Rzecznik nie stwierdził, że skarżąca nie miała żadnych szans na zatrudnienie. Gdyby bowiem Rzecznik stwierdził, że skarżąca nie ma żadnych szans na zatrudnienie, nie przeprowadziłby dochodzenia dotyczącego kwestii rozpowszechnienia wpisania nazwiska skarżącej na listę przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98.

d) W przedmiocie pominięć w dokumencie „pooling" z dnia 14 maja 2007 r.

325 Dokument „pooling" z dnia 14 maja 2007 r. zawiera informacje Parlamentu i innych instytucji Unii. Informacje, których poufność została utrzymana, w wersji przekazanej przez Rzecznika Sądowi, zostały zachowane jako poufne przez Parlament i dotyczą innych instytucji Unii. W przeciwieństwie do tego, co podnosi skarżąca, pominięcie danych nie jest niepokojące ani nie stanowi stronniczej interpretacji poufności ze strony Parlamentu. Parlament nie może bowiem ujawniać danych innych instytucji bez ich zgody.

326 Ponadto, w każdym razie kwestia, czy istniały inne stanowiska dostępne dla administratorów z językiem francuskim, nie wynika z dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r., jak wydaje się zakładać skarżąca. Lista ta wskazuje bowiem osoby, których nazwiska zostały umieszczone na listach przydatności do pracy kandydatów, lecz nie zawiera informacji o istnieniu wolnych stanowisk w instytucjach.

327 Z powyższych względów należy oddalić argumenty sformułowane przez skarżącą w pismach z dni 25 kwietnia i 6 czerwca 2012 r. w odniesieniu do poufności niektórych części dokumentu „pooling" z dnia 14 maja 2007 r.

e) W przedmiocie nieprzedstawienia przez Parlament rozpatrywanej listy przydatności do pracy kandydatów w wersji z czerwca 2005 r. oraz informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia

328 W odniesieniu do twierdzenia, jakoby lista przydatności do pracy kandydatów, na której widniało nazwisko skarżącej, nie została nigdy sporządzona, należy zauważyć, że w piśmie z dnia 19 maja 2005 r. sekretarz generalny Parlamentu poinformował skarżącą, że jej nazwisko figurowało odtąd na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98. Ponadto skarżąca sama przedstawiła w ramach niniejszego postępowania kopię decyzji dyrektora generalnego ds. personelu Parlamentu z dnia 17 maja 2005 r. stwierdzającej, że jej nazwisko widniało na wspomnianej liście. Wynika z tego, że zostało ustalone w sposób zgodny z wymogami prawa, że Parlament rzeczywiście udowodnił istnienie tej listy.

329 W odniesieniu do argumentu, że Rzecznik nie stwierdził przypadku niewłaściwego administrowania ze strony Parlamentu z powodu nieprzedstawienia przez niego kopii informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia w ramach listy przydatności do pracy kandydatów, na której widniało nazwisko skarżącej, należy stwierdzić, że chodzi o nowy argument, który nie stanowi rozszerzenia istniejącego argumentu ani nie jest oparty na nowych okolicznościach faktycznych. W konsekwencji ten argument jest niedopuszczalny. Jeżeli argument skarżącej należałoby rozumieć jako dotyczący braku sprawdzenia istnienia informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia, należy odwołać się do oceny zawartej w pkt 97 i nast. powyżej.

f) W przedmiocie wniosku o przedstawienie wiadomości elektronicznej wysłanej przez panią E.

330 Skarżąca wnosi o przedstawienie wiadomości elektronicznej wysłanej przez panią E., na którą Parlament odpowiedział w dniu 21 czerwca 2006 r. ze względu na to, że zawiera ona informacje potwierdzające brak przekazania przez Parlament przedmiotowej listy przydatności do pracy kandydatów. Skarżąca uważa zasadniczo, że wiadomość ta pozwoliłaby potencjalnie wykazać, że Rada została powiadomiona o jej kandydaturze przez nią samą, a nie na skutek przekazania przedmiotowej listy przez Parlament.

331 W tym względzie należy przypomnieć, że z wiadomości elektronicznej z dnia 21 lutego 2006 r. wynika, że pracownik Parlamentu przekazał curriculum vitae i zgłoszenie kandydatury skarżącej pracownikowi Rady, pani E., w następstwie jej prośby. Wiadomość z dnia 21 lutego 2006 r. stanowiła część dokumentów zawartych w „aktach" przygotowanych w związku z kontrolą Rzecznika (zob. pkt 93 powyżej oraz pismo skarżącej z dnia 6 czerwca 2012 r.). W decyzji z dnia 22 października 2007 r. Rzecznik wskazał, że kontrola potwierdziła, iż curriculum vitae skarżącej zostało przesłane do „służby", która wystąpiła o informacje na jej temat, a mianowicie Rady.

332 Tymczasem w niniejszej sprawie wykazano w sposób wystarczający, że Rzecznik nie mógł udowodnić twierdzeń zawartych w decyzji z dnia 22 października 2007 r. co do odpowiedniego poinformowania innych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii o umieszczeniu nazwiska skarżącej na liście przydatności do pracy kandydatów w ramach konkursu EUR/A/151/98 od momentu jej wpisania na wspomnianą listę. Wiadomość elektroniczna z dnia 21 lutego 2006 r. nie podważa tego wniosku. Przedstawienie żądanego dokumentu nie jest zatem konieczne w niniejszym przypadku.

333 Ponadto wniosek o przedstawienie pism z dnia 9 lutego 2006 r. i z dnia 23 stycznia 2007 r. dotyczy tej samej kwestii. W związku z tym z przyczyn określonych w pkt 332 powyżej, nie należy uwzględnić wniosku skarżącej.

g) W przedmiocie wniosku o stawienie się E. O'Reilly na rozprawie

334 Wniosek o przyjęcie środka dowodowego w postaci nakazania stawienia się E. O'Reilly na rozprawie musi zostać oddalony. Sąd stwierdza bowiem, że dokumenty przedstawione w niniejszej sprawie są wystarczające dla oceny zasadności skargi skarżącej.

Wnioski

335 W świetle ogółu powyższych rozważań należy uwzględnić częściowo niniejszą skargę.

336 Zarówno bowiem w ramach dochodzenia w następstwie skargi skarżącej, które doprowadziło do wydania decyzji z dnia 22 października 2007 r., jak i dochodzenia z własnej inicjatywy, które doprowadziło do wydania decyzji z dnia 31 marca 2011 r., Rzecznik dopuścił się niezgodnych z prawem działań. Te niezgodne z prawem działania polegające na przeinaczeniu okoliczności faktycznej, braku staranności przy prowadzeniu pewnych czynności dochodzeniowych oraz naruszeniu rozsądnego terminu stanowią wystarczająco istotne naruszenia, aby skutkować powstaniem odpowiedzialności Unii. Nie spowodowały one zarzucanej przez skarżącą szkody majątkowej, lecz krzywdę, która została oszacowana ex æquo et bono na 7 000 EUR.

337 W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

W przedmiocie kosztów

338 Zgodnie z art. 87 § 3 regulaminu postępowania w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Sąd może postanowić, że koszty zostaną rozdzielone.

339 W niniejszym przypadku zarówno żądania Rzecznika, jak i skarżącej, zostały uwzględnione tylko częściowo. W konsekwencji należy obciążyć skarżącą połową własnych kosztów i połową kosztów poniesionych przez Rzecznika oraz obciążyć Rzecznika połową własnych kosztów i połową kosztów poniesionych przez skarżącą.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich zapłaci na rzecz Claire Staelen odszkodowanie w wysokości 7 000 EUR.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Rzecznik pokrywa połowę własnych kosztów i połowę kosztów poniesionych przez C. Staelen.

4) C. Staelen pokrywa połowę własnych kosztów i połowę kosztów poniesionych przez Rzecznika.

Prek Labucka Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 kwietnia 2015 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu2 2

I – W przedmiocie okoliczności faktycznych zaistniałych przed złożeniem skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich2 2

II – W przedmiocie skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich3 3

III – W przedmiocie dochodzenia wszczętego z inicjatywy Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich5 4

Przebieg postępowania i żądania stron9 7

Co do prawa11 8

I – W przedmiocie dopuszczalności11 8

II – Co do istoty12 9

A – Wprowadzenie12 9

B – W przedmiocie orzecznictwa w zakresie powstania pozaumownej odpowiedzialności Unii13 10

C – W przedmiocie zarzucanych bezprawnych działań15 11

1. W przedmiocie bezprawnych działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262, art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji15 11

a) Uwagi wstępne15 11

b) W przedmiocie bezprawnych działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262 i art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji w trakcie dochodzeń dotyczących decyzji z dnia 22 października 2007 r.19 14

– Wprowadzenie19 14

– W przedmiocie istnienia bezprawnych działań19 14

– W przedmiocie istnienia wystarczająco istotnego naruszenia31 22

– Wnioski32 23

c) W przedmiocie niezgodnych z prawem działań stanowiących naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262, art. 5 i 9.2 przepisów wykonawczych oraz zasad staranności i dobrej administracji w związku z decyzją z dnia 31 marca 2011 r.32 23

d) Wnioski35 25

2. W przedmiocie niezgodnego z prawem działania polegającego na oczywistych błędach w ocenie35 25

Wprowadzenie35 25

W przedmiocie przytoczenia opinii Parlamentu w decyzji z dnia 22 października 2007 r. 35 25

W przedmiocie sprostowania do decyzji z dnia 22 października 2007 r.35 25

W przedmiocie udostępnienia listy przydatności do pracy innym instytucjom36 26

W przedmiocie pkt 2.2 decyzji z dnia 22 października 2007 r.40 29

W przedmiocie okresu ważności listy przydatności do pracy40 29

W przedmiocie zniszczenia akt skarżącej43 31

W przedmiocie odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja 2007 r.46 33

W przedmiocie braku przeprowadzenia dochodzenia w kwestii sprzeciwienia się Parlamentu powołaniu skarżącej47 33

Wnioski47 34

3. W przedmiocie niezgodności z prawem ze względu na brak bezstronności, obiektywności i niezależności, a także złej wiary Rzecznika oraz nadużycia przez niego władzy47 34

4. W przedmiocie niezgodnych z prawem działań z uwagi na naruszenie zasady staranności, „dobrej administracji" oraz poszanowania rozsądnego terminu, art. 14 i 17 kodeksu dobrej administracji, a także art. 41 karty praw podstawowych.52 38

a) Wprowadzenie52 38

b) W przedmiocie poszanowania rozsądnego terminu53 38

c) W przedmiocie poszanowania kodeksu dobrej administracji55 39

d) W przedmiocie braku dostępu do akt56 40

e) Wnioski56 40

D – W przedmiocie szkody i związku przyczynowego56 40

a) Uwagi wstępne56 40

b) W przedmiocie szkody majątkowej i związku przyczynowego między tą szkodą a niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika58 42

c) W przedmiocie krzywdy i związku przyczynowego między tą krzywdą a niezgodnymi z prawem działaniami Rzecznika60 43

III – W przedmiocie wniosków w sprawie środków organizacji postępowania i środków dowodowych oraz przedstawienia nowych zarzutów62 45

A – W przedmiocie wniosków zawartych w replice62 45

B – W przedmiocie wniosków przedstawionych po wniesieniu dupliki63 45

1. Wprowadzenie63 45

2. Ocena65 47

a) W przedmiocie zaangażowania członka służb prawnych Parlamentu65 47

b) W przedmiocie zniszczenia akt Parlamentu66 47

c) W przedmiocie wolnych stanowisk w okresie 2005–200767 48

d) W przedmiocie pominięć w dokumencie „pooling” z dnia 14 maja 2007 r.67 48

e) W przedmiocie nieprzedstawienia przez Parlament rozpatrywanej listy przydatności do pracy kandydatów w wersji z czerwca 2005 r. oraz informacji o zakończeniu publikacji ogłoszenia67 49

f) W przedmiocie wniosku o przedstawienie wiadomości elektronicznej wysłanej przez panią E.68 49

g) W przedmiocie wniosku o stawienie się E. O’Reilly na rozprawie69 50

Wnioski69 50

W przedmiocie kosztów69 50